

Arrest

nr. 287 225 van 4 april 2023
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Wolstraat 70
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEVRIENDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt als zesjarig kind met zijn moeder naar België in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Op 19 september 1977 wordt verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart overeenkomstig de administratieve situatie van diens moeder.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 16 november 2022.

Op 25 november 1998 wordt verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 4 maanden gevangenisstraf met probatie-uitstel voor 3 jaar wegens diefstal, bezit en handel van slaap- en verdovende middelen, en heling van voorwerpen, verkregen door middel van een misdad of wanbedrijf.

Op 28 oktober 2021 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel voor 5 jaar wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groep.

Verzoeker is gehuwd en heeft van zijn (tweede) echtgenote vier kinderen, waarvan drie minderjarige kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen de Belgische nationaliteit hebben.

Verzoeker wordt op 21 december 2021 opgesloten in de gevangenis te Antwerpen omwille van de correctionele veroordeling van 28 oktober 2021.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 12 mei 2022, in toepassing van artikel 22, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Het beroep tegen deze beslissing wordt door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 278 130 van 29 september 2022.

Op 14 maart 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

Naam: T.

Voornaam: M.

Geboortedatum: (...)1971

Geboorteplaats: Ijarmouas

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene kwam als kind, samen met zijn moeder naar België in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Op 19.09.1977 werd betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart overeenkomstig de administratieve situatie van diens moeder. Op 06.08.1981 werd betrokkene ingeschreven in het bevolkingsregister. Op 07.03.2021 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis wegens feiten van deelname aan activiteiten van een terroristische groep. Krachtens artikel 22, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), werd op 12.05.2022 een einde gemaakt het verblijf van betrokkene. Betrokkene heeft op 13 juni 2022 een verzoekschrift ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12.05.2022 betreffende de beëindiging van het verblijf. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder is de betrokkene niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 25/11/1998 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 4 maanden gevangenisstraf met probatie-uitstel voor 3 jaar wegens diefstal door middel van braak, bezit van verdovende middelen en heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdad of wanbedrijf. Op 28/10/2021 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel voor 5 jaar wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groep. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene een grote aanhanger was van de terroristische groep IS, maar ook bewust beelden en het extreme gedachtengoed van IS verspreidde. Betrokkene was immers in het bezit van grote hoeveelheden propagandamateriaal, betrokkene was lid van diverse extremistische salafistische chatgroepen in Telegram, alsook werden er verschillende audiobestanden teruggevonden die door betrokkene werden opgenomen en verspreid waaruit zijn extremistische gedachtengoed en afkeer voor de democratie blijkt en betrokkene pleitte voor de invoering van de Sharia. Daarnaast was betrokkene beheerder van het facebookprofiel 'D. I.' waarmee een Arabische tekst met IS-propaganda en omslagfoto verspreid werd omtrent de gewapende strijd en het martelaarschap en betrokkene frequenteerde in het café 'D. I.' dewelke bezocht werd door figuren uit het salafistische-jihadistische milieu en waar IS propaganda op het beeldscherm vertoond werd. Tot slot werden stickers en een vlag van de jihadistische salafistische strekking teruggevonden tijdens de huiszoeking. De feiten dateren van de periode van 10 mei 2017 tot 10 oktober 2019.

Op 11/04/2017 stelde het OCAD een dreigingsevaluatie van betrokkene op, dewelke aanhaalt dat er een gegronde vrees bestaat dat betrokkene zal vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Zijn sympathieën, entourage en activiteiten doen vermoeden dat hij de intentie heeft om terroristische organisaties te vervoegen. Mogelijks ondernam betrokkene reeds een poging om af te reizen in 2012 en mogelijks is betrokkene hierbij ter plaatse geraakt. In 2015 zou betrokkene de intentie geuit hebben om naar Syrië te gaan, betrokkene zal hiervoor eveneens anderen trachten te ronselen en betrokkene onderhoudt anno 2016 contacten met extremistische individuen. Dientengevolge schat het OCAD de terroristische en extremistische dreiging die van betrokkene uitgaat in op niveau 2.

Op 06/10/2017 werd een nieuwe nota door het OCAD opgesteld waarin als nieuwe informatie aangehaald wordt dat hij als een Foreign Terrorist Fighter (FTF) categorie 51 beschouwd wordt en dat de terroristische en extremistische dreiging uitgaande van betrokkene ingeschaald wordt op niveau 3.

Het OCAD stelde op 12/02/2019 een nieuwe dreigingsevaluatie op waarin aangehaald wordt dat hij gekend is in de gemeenschappelijke databank als een FTF categorie 5. De nota vermeldt volgende elementen:

- Betrokkene heeft mogelijk al een poging ondernomen om af te reizen naar Syrië in 2012 en is betrokkene mogelijks ter plaatse geraakt, maar dit is niet helemaal duidelijk. Betrokkene nam eind 2013 een vlucht naar Kiev om vervolgens door te reizen naar Istanbul met vijf stuks bagage. Bovendien zou betrokkene in 2015 de intentie geuit hebben om nog terug te keren en zou betrokkene anderen trachten te ronselen voor een vertrek naar Syrië.

- Betrokkene onderhoudt contacten met verschillende extremistische individuen, zowel off- als online, en zou een radicaliserende invloed hebben.

Op basis van deze informatie haalt het OCAD aan dat er een gegronde vrees bestaat dat hij in een jihadistische context zal vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Zijn sympathieën, de entourage waarbinnen betrokkene zich beweegt en zijn activiteiten doen vermoeden dat hij de intentie vertoont om een terroristische organisatie te vervoegen. De terroristische en extremistische dreiging die van betrokkene uitgaat wordt ingeschaald op niveau 3 (ernstig).

Op 05/11/2020 stelde het OCAD een actuele dreigingsevaluatie op, aangezien betrokkene op dit ogenblik beschouwd wordt als een haatpropagandist, omdat betrokkene aan de volgende cumulatieve criteria beantwoordt: a) Hij berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van de democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat; b) Hij rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode; c) Hij verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen. De dreiging die uitgaat van betrokkene werd door OCAD actueel ingeschaald als niveau 3 (ernstig). Ter motivering haalt OCAD aan dat betrokkene reeds 14 maal veroordeeld werd tussen 1996 en 2015 wegens feiten van gemeenrecht. Op vlak van ideologie blijkt dat betrokkene sinds jaren sympathie heeft voor en steun verleent aan een ideologie die geweld rechtvaardigt binnen en buiten België, meer bepaald voor het gedachtengoed van IS. Qua sociale context onderhoudt hij contacten met verschillende gekende extremistische individuen, zowel off- als online.

Op vlak van intentie kan vastgesteld worden dat betrokkene in het verleden mogelijk al een poging ondernomen heeft om af te reizen naar Syrië. Dit voornemen is dan ook de reden waarom hij tot voor kort onder het statuut FTF categorie 5 werd opgevolgd. Aangezien de intentie tot het vervoegen van een terroristische organisatie in het buitenland sinds enige tijd niet meer waar te nemen is én hierover geen enkele element à charge of à décharge werd bekomen, werd betrokkene dan ook uit dat statuut geschrapt. Waar er actueel wél indicaties voor zijn is dat betrokkene een radicaliserende invloed zou hebben op

anderen. Omwille hiervan werd betrokkene dan ook weerhouden onder het statuut van haatpropagandist (HP). Op het domein van daden, capaciteiten en vermogen beschikt het OCAD over informatie die indicatief is voor deelname aan nietgewelddadige acties ten voordele van een extremistische/terroristische ideologie en is er een mogelijke mislukte afreis poging naar conflictzone in het verleden te weerhouden. Er is geen informatie betreffende een psychische problematiek. Samenvattend stelt het OCAD dat de duidelijk aanwezige ideologische component én de extremistische sociale context waarin de betrokkene zich begeeft, als de meest problematische risicodomeinen in zijn profiel worden beschouwd.

Het OCAD stelde op 17/11/2021 een nieuwe dreigingsevaluatie op. Betrokkene wordt nog steeds als een haatpropagandist beschouwd en de dreiging die van hem uitgaat wordt ingeschaald als niveau 2 (matig). Bijkomende elementen die worden aangehaald zijn dat hij inzake zijn sociale context reeds sinds jaren deel uitmaakt van een extremistisch netwerk, en er geen aanwijzingen, noch elementen à décharge voorhanden zijn die wijzen op een positieve evolutie in het kader van uw sociale context. Op vlak van zijn intenties en daden, capaciteiten en vermogen wordt toegevoegd dat zijn radicaliserende invloed zich veruitwendigd in zijn daden waarbij hij vooral online actief IS-propaganda en haatpropaganda verspreidde. Het OCAD concludeert dat de duidelijk aanwezige ideologische component én de extremistische sociale context waarin hij zich begeeft, beschouwd worden als de meest problematische risicodomeinen in zijn profiel. Het is dan ook cruciaal om zicht te houden op zijn sociale context en de mate waarin hij hierin een leidende rol speelt en zo zijn extremistische ideologie nog steeds tracht over te dragen aan derden.

Het OCAD schaaft hem op 13/01/2023 nog steeds in als een niveau 2 wat betreft de dreiging die van hem uitgaat en beschouwd betrokkene nog steeds als zijnde een haatpropagandist. Op vlak van intentie voegt het OCAD toe dat hij lijkt een zeker inzicht te hebben met betrekking tot wat hij verkeerd had gedaan maar anderzijds lijkt hij zijn eigen verantwoordelijkheid te minimaliseren. Hij geeft aan dat hij zich wil richten op zijn gezin en op wat echt belangrijk is in het leven. Of deze intenties waarachtig zijn dient verdere bevestiging te krijgen zodra betrokkene strafeinde bereikt heeft en opnieuw in de maatschappij terechtkomt. Het rapport besluit als volgt: "Het voorbije jaar lijkt er een zekere matiging bij hem op te treden. Het is niet duidelijk of dit een uiting is van sociaal wenselijk gedrag, of dit wel degelijk een positieve evolutie is in die zin dat er van disengagement te spreken valt. Het valt eveneens verder op de volgen of de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht bij hem gevoelens van onrecht of haat aanwakkert, wat mogelijks zijn gedrag verder zou kunnen radicaliseren, of eerder net een zeer matigende invloed betekenen".

Op 29/01/2018 werd een nota door de Veiligheid van de Staat (VSSE) opgesteld die vermeldt dat betrokkene sinds enkele jaren gekend is als een aanhanger van de radicale vorm van de islam. Betrokkene onderhoudt frequente contacten met andere extremistische individuen in België en oefent een zeker gezag uit ten aanzien van jongere gelijkgezinden. Verder haalt de nota aan dat hij het onderwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek.

1 De VSSE, i.e. de burgerlijke inlichtingen- en veiligheidsdienst, heeft conform de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten als opdracht:

- het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op elke activiteit die de inwendige veiligheid van de Staat en het voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale
- betrekkingen, het wetenschappelijk of economisch potentieel, zoals gedefinieerd door de Nationale Veiligheidsraad, of elk ander fundamenteel belang van het land, zoals gedefinieerd door de Koning op voorstel van de Nationale Veiligheidsraad, bedreigt of zou kunnen bedreigen;
- het uitvoeren van de veiligheidsonderzoeken die haar overeenkomstig de richtlijnen van de Nationale Veiligheidsraad worden toevertrouwd;

Op 08/10/2020 en 07/12/2021 bevestigde de VSSE dat hun nota dd. 29/01/2018 nog steeds actueel is. Terroristische handelingen vormen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Er kan geen redelijke betwisting bestaan over het feit dat IS een terroristische groep is. IS maakte in Syrië en Irak zeer veel slachtoffers onder de burgerbevolking door aanslagen en executies, waaronder zelfs vrouwen en kinderen.

Andersgelovigen waren de eerste slachtoffers. Deze terroristische groep staat voor extreem geweld, gruwel en terreur. De mensen die onder deze terreur leven, kennen geen vrijheid. IS terroriseerde hele bevolkingsgroepen, zonder onder meer de etnische zuiveringen tegen de bevolkingsgroep Yezidi's. Bovendien is IS rechtstreeks en onrechtstreeks verantwoordelijk voor diverse aanslagen wereldwijd, zelfs in ons land.

Gewoon lidmaatschap van een terroristische groep is niet strafbaar. Het louter aanhangen van deze gewelddadige doctrine is niet strafbaar. Het verzamelen van IS-propaganda, louter ter informatieve titel is niet strafbaar. Dit lidmaatschap wordt wel strafbaar indien men actieve deelnemingshandelingen stelt. Het bewust verspreiden en delen van IS-propaganda, is een actieve deelname aan de terroristische groep. Het verspreiden van oproepen tot de gewapende strijd van de jihad en oproepen tot martelaarschap, ondersteund door gruwelijke beelden van oorlogstaferelen en executies, draagt bij tot de ledenwerving voor deze terroristische groep. Het past in de communicatiestrategie van IS om via allerlei netwerken jongeren te bereiken met deze video's, die de islamitische stijl verheerlijken. Via deze subjectieve beelden, die op grote schaal verspreid worden onder de jonge moslims wereldwijd, tracht men deze jongeren op korte tijd te radicaliseren en te overtuigen deel te nemen aan de gewapende jihad. Op die manier werden in het verleden en worden nog steeds jongeren overtuigd om effectief te gaan strijden voor deze terroristische groep in het binnen- en/of het buitenland. Het verspreiden en delen van deze beelden en dit gedachtengoed leidt tot meer radicalisering onder de jonge moslims, houdt de onaanvaardbare leer van IS levendig en overtuigt jonge moslims wereldwijd zich rechtstreeks of onrechtstreeks (via financiering en steun) in te zetten voor de gewelddadige jihad, ergens ter wereld. Indien betrokkene deze duidelijke IS-propaganda doelbewust verspreiden, dragen ze bij tot de strategische en operationele doelstellingen van de terroristische groep IS en maken ze de terroristische groep sterker. Dit geldt ook wanneer men dit verspreidt binnen het gezin of een beperkte vriendengroep. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 10.10.2022 gesproken in de gevangenis van Wortel door de terugkeerbegeleider van DVZ. Betrokkene verleende weinig medewerking. Betrokkene weigerde bovendien zijn vragenlijst in te vullen, ondanks het doel ervan werd toegelicht door de terugkeerbegeleider. Hij weigerde tevens het ontvangstbewijs te ondertekenen.

Op 04/02/2022 werd de betrokkene ook persoonlijk uitgenodigd door een medewerker van de DVZ om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten. De vragenlijst werd hem voorgelegd en toegelicht, doch hij weigerde deze te ondertekenen en in te vullen. Hij wenste deze samen met zijn vrouw en advocaat in te vullen. Op 04/02/2022 ontvingen wij een schrijven van zijn zus N. T. met daarbij zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, het resultaat van zijn examen voor rijbewijs D en een overzicht van zijn familieleden in België. De betrokkene bracht zelf geen bijkomende documenten aan, noch maakte hij gebruik van de mogelijkheid om de vragenlijst in te vullen.

Aldus liet betrokkene op eigen initiatief tot tweemaal toe na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Aangaande betrokkene zijn familiale banden blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 14/03/1998 met zijn eerste echtgenote L. H. (°...1968) huwde te Antwerpen en op 26/10/2000 uit de echt scheidde. Op 12/08/1998 huwde betrokkene te Nador met zijn tweede echtgenote B. O. (°...) van de Marokkaanse nationaliteit. Samen hebben zij 4 Belgische kinderen: T. H. (°2003), T. O. (°...), T. M. (°...) en T. H. (°...2015).

Zijn zus N. maakte op 04/02/2022 een lijst van familieleden in België op met daarin zowel betrokkene zijn broers en zussen, als hun echtgeno(o)t(e) en neefjes en nichtjes. Zelf haalde betrokkene aan dat heel zijn familie in België is en iedereen de Belgische nationaliteit heeft (zussen, ouders, kinderen), alsook dat hij de kostwinner is waardoor zijn gezin hem nodig heeft.

Aangaande eventuele andere familieleden in België dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden, waaronder de meerderjarige kinderen, vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet blijkt uit het administratief dossier. Zijn zus haalde eveneens aan dat betrokkene zeer geliefd is bij zijn familie, bij jong en oud, hun steunpilaar bent en zij hem nodig hebben. De getuigenis biedt echter onvoldoende bewijskracht om de elementen van openbare orde en nationale veiligheid tegen te gaan. Het privékarakter beperkt immers aanzienlijk de betrouwenswaardigheid die het kan worden verleend.

Bovendien maakt dit privé-karakter het onmogelijk om zeker te zijn van de oprechtheid van de auteur en van de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Het gegeven dat betrokkene een familieman is wordt met deze beslissing niet betwist. Daarom zal deze getuigenis niet in aanmerking worden genomen. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van zijn echtgenote en kinderen sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen, die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in zijn land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel

in België zou kunnen uitbouwen. Het gegeven dat zijn kinderen in België geboren werden of over de Belgische nationaliteit beschikken, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko dan wel in een derde land. Zijn kinderen zijn jong en aldus dynamisch, waardoor zij zich makkelijker zullen aanpassen.

Zijn echtgenote kwam pas in juli 2002 naar België, zij verbleef dus het grootste deel van haar leven in Marokko, waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat zij sterke banden heeft met haar land van herkomst, de cultuur haar genegen is en zij haar moedertaal nog steeds spreekt. Ook betrokkene heeft kennelijk nog goede banden met uw land van herkomst, desondanks hij op jonge leeftijd in België aankwam, aangezien dat betrokkene op 12/08/1998 huwde te Nador, met een Marokkaanse onderdane, en dat uit de stempels van zijn paspoort blijkt dat hij van 26/07/2017 tot 04/09/2017, van 16/07/2018 tot 01/09/2018 en van 17/07/2019 tot 24/08/2019 in Marokko was.

Het is bijgevolg dus niet onaannemelijk om er van uit te gaan dat ook zijn kinderen noties hebben van de moedertaal van betrokkene en zijn echtgenote, alsook dat zij een zekere vertrouwdsheid hebben met bepaalde aspecten van de Marokkaanse gebruiken en cultuur. Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat zijn kinderen speciale onderwijsnoden hebben die enkel in België bestaan. Bovendien zijn er in Marokko scholen voor Belgische kinderen, zodoende kan de aanpassing voor de kinderen worden gefaciliteerd. Voorts zijn de echtgenote en kinderen niet onderhevig aan de huidige beslissing en wanneer zij beslissen in België te blijven, kunnen zijn kinderen en echtgenote België vrijelijk in- en uitreizen en dus kunnen zij betrokkene steeds bezoeken indien ze dat wensen.

Ze kunnen overigens ook steeds contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Dat de contacten met zijn kinderen en echtgenote op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van betrokkene zijn persoonlijk gedrag. Wat betreft de financiële middelen kan betrokkene steeds geld overmaken vanuit Marokko om zijn gezin te onderhouden, tevens kan zijn echtgenote een job zoeken en instaan voor de inkomsten van het gezin of kan zijn echtgenote beroep doen op het OCMW voor een leefloon als zij niet instaat zou zijn om te werken omwille van medische of psychische problemen, wat momenteel niet blijkt uit het dossier. Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokkene, zijn echtgenote en zijn kinderen om zich aan te passen aan een leven in Marokko of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk.

Eveneens haalt het artikel 8 EVRM in het 2de lid aan dat “geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft

het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang (...) van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die hij kan doen gelden. Betrokkene werd immers in het verleden opgevolgd als een FTF categorie 5 daar hij mogelijks een poging tot vertrek naar Syrië ondernam ten einde een terroristische organisatie te vervoegen, doch heden wordt hij beschouwd als zijnde een haatpropagandist, omdat hij aan de volgende cumulatieve criteria beantwoordt: a) berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van de democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat; b) rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode; c) verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen. De dreiging die uitgaat van betrokkene wordt door OCAD actueel ingeschaald als niveau 2, matig (nota OCAD dd. 13/01/2023). De aanwezige ideologische component én de extremistische sociale context waarin betrokkene zich begeeft, worden als de meest problematische risicodomeinen in zijn profiel beschouwd. Betrokkene staat namelijk sinds jaren gekend als iemand die sympathie heeft voor en steun verleent aan een ideologie die geweld rechtvaardigt binnen en buiten België, meer bepaald voor het gedachtegoed van IS. Het feit dat zijn contacten met verschillende extremistische individuen naast offline ook online onderhoudt, zorgt ervoor dat zijn impact mogelijks groter is gezien de draagwijdte en intensiviteit van online communicatiekanalen veel groter is. Betrokkene onderhield immers frequente contacten met andere extremistische individuen in België en oefent een zeker gezag uit ten aanzien van jongere gelijkgezinden (nota VSSE dd. 29/01/2018 en e-mail dd. 08/10/2020 en 07/12/2021). Betrokkene werd dan ook op 28/10/2021 definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel voor 5 jaar wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groep. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene een grote aanhanger was van de terroristische groep IS, maar ook bewust beelden en het extreme gedachtegoed van IS verspreidde. Hetgeen eveneens reeds bleek uit de informatie van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Zijn

gezinssituatie zoals hierboven weergegeven weegt niet op tegen de ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. Bovendien koos betrokkene er zelf voor contacten te onderhouden met extremistische individuen, koos betrokkene er zelf voor een extremistische/terroristische ideologie aan te hangen en uit te dragen en ook anderen hierin te beïnvloeden met een goedkeuring van geweld, terwijl betrokkene had moeten weten dat dergelijke activiteiten en gedrag nefast zijn voor de Belgische samenleving, alsook strafbaar zijn, en bijgevolg een impact konden hebben op zijn recht op verblijf, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan. Uit de nota van OCAD dd. 13/01/2023 blijkt bovendien dat betrokkene desondanks een zeker inzicht in de feiten, een gebrek heeft aan schuldinzicht gezien hij zijn verantwoordelijkheid minimaliseert desondanks zijn definitieve veroordeling.

Betreffende zijn medische toestand zijn er in het administratief dossier geen indicaties van ziektes in het dossier te vinden, die betrokkene verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Daarom kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan.

Wat de beoordeling van het risico op schending van artikel 3 EVRM betreft, komt het aan de betrokkene toe om elementen naar voor te brengen die aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat, indien de verwijderingsmaatregel uitgevoerd wordt, hij zou blootgesteld worden aan een reëel risico op onmenselijke behandelingen tegenstrijdig met artikel 3 EVRM. Indien betrokkene bewijsstukken voorlegt, is het aan de Regering om de eventuele twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, arrest Saadi tegen Italië, 28 februari 2008, § 129). Er zijn geen elementen in diens administratief dossier waaruit blijkt dat hij een vrees heeft voor onmenselijke behandelingen bij een terugkeer naar Marokko. Betrokkene weigerde op 10/10/2022 de vragenlijst in het kade van het hoorrecht in te vullen. Hij haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een vrees heeft voor terugkeer. Er kan geen systematische schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkenes profiel. Immers het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland van 10/07/2018, dat de situatie in Marokko verbeterd is en de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het EHRM wijst er echter op dat ondanks deze inspanningen, andere rapporten van de UN Working Group on Arbitrary Detention, en van het UNHCR en van het US Department of State zijn die stellen dat er nog steeds slechte behandelingen en folteringen gebeuren door de politie en veiligheidsdiensten, in het bijzonder bij personen verdacht van terrorisme of die de veiligheid van de Staat in gevaar brengen. Niettemin is het Hof van oordeel dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met, zoals vermeld door Human Rights Watch, het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechters dit kunnen rapporteren; en met het feit dat politie en veiligheidsagenten bewust gemaakt werden dat slechte behandelingen en folteringen verboden zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. Het Hof besluit dat de algemene situatie niet zo is dat deze op zich aantoonde dat er een schending van het EVRM is in geval van terugkeer van een persoon die verdacht wordt van terrorisme of een gevaar vormt voor de veiligheid van de staat. Het Europees Hof stelt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van ne bis in idem niet respecteren. Bovendien legde hij een geldige Marokkaanse identiteitskaart voor, geldig tot 03/01/2032.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden waargenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaan ernstige aanwijzingen dat betrokkene zich zal verzetten tegen dit bevel, gelet op zijn familiale situatie in België, gelet op de sociale banden die hij in het Rijk mogelijks heeft uitgebouwd en gelet op zijn langdurig verblijf in het Rijk. Zo kwam hij op 6-jarige leeftijd naar België.

Krachtens artikel 22, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), werd op 12.05.2022 een einde gemaakt het verblijf van betrokkene.

Betrokkene heeft op 13 juni 2022 een verzoekschrift ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12.05.2022 betreffende de beëindiging van het verblijf. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 25/11/1998 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 4 maanden gevangenisstraf met probatie-uitstel voor 3 jaar wegens diefstal door middel van braak, bezit van verdovende middelen en heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf.

Op 28/10/2021 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel voor 5 jaar wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groep. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene een grote aanhanger was van de terroristische groep IS, maar ook bewust beelden en het extreme gedachtengoed van IS verspreidde. Betrokkene was immers in het bezit van grote hoeveelheden propagandamateriaal, betrokkene was lid van diverse extremistische salafistische chatgroepen in Telegram, alsook werden er verschillende audiobestanden teruggevonden die door betrokkene werden opgenomen en verspreid waaruit zijn extremistische gedachtengoed en afkeer voor de democratie blijkt en betrokkene pleitte voor de invoering van de Sharia. Daarnaast was betrokkene beheerder van het facebookprofiel 'D. I.' waarmee een Arabische tekst met IS-propaganda en omslagfoto verspreid werd omtrent de gewapende strijd en het martelaarschap en betrokkene frequenteerde in het café 'D. I.' dewelke bezocht werd door figuren uit het salafistische-jihadistische milieu en waar IS propaganda op het beeldscherm vertoond werd. Tot slot werden stickers en een vlag van de jihadistische salafistische strekking teruggevonden tijdens de huiszoeking. De feiten dateren van de periode van 10 mei 2017 tot 10 oktober 2019.

Op 11/04/2017 stelde het OCAD een dreigingsevaluatie van betrokkene op, dewelke aanhaalt dat er een gegronde vrees bestaat dat betrokkene zal vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Zijn sympathieën, entourage en activiteiten doen vermoeden dat hij de intentie heeft om terroristische organisaties te vervoegen. Mogelijks ondernam betrokkene reeds een poging om af te reizen in 2012 en mogelijks is betrokkene hierbij ter plaatse geraakt. In 2015 zou betrokkene de intentie geuit hebben om naar Syrië te gaan, betrokkene zal hiervoor eveneens anderen trachten te ronselen en betrokkene onderhoudt anno 2016 contacten met extremistische individuen. Dientengevolge schat het OCAD de terroristische en extremistische dreiging die van betrokkene uitgaat in op niveau 2.

Op 06/10/2017 werd een nieuwe nota door het OCAD opgesteld waarin als nieuwe informatie aangehaald wordt dat hij als een Foreign Terrorist Fighter (FTF) categorie 51 beschouwd wordt en dat de terroristische en extremistische dreiging uitgaande van betrokkene ingeschaald wordt op niveau 3.

Het OCAD stelde op 12/02/2019 een nieuwe dreigingsevaluatie op waarin aangehaald wordt dat hij gekend is in de gemeenschappelijke databank als een FTF categorie 5. De nota vermeldt volgende elementen:

- Betrokkene heeft mogelijk al een poging ondernomen om af te reizen naar Syrië in 2012 en is betrokkene mogelijks ter plaatse geraakt, maar dit is niet helemaal duidelijk. Betrokkene nam eind 2013 een vlucht naar Kiev om vervolgens door te reizen naar Istanbul met vijf stuks bagage. Bovendien zou betrokkene in 2015 de intentie geuit hebben om nog terug te keren en zou betrokkene anderen trachten te ronselen voor een vertrek naar Syrië.

- Betrokkene onderhoudt contacten met verschillende extremistische individuen, zowel off- als online, en zou een radicaliserende invloed hebben.

Op basis van deze informatie haalt het OCAD aan dat er een gegronde vrees bestaat dat hij in een jihadistische context zal vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Zijn sympathieën, de entourage waarbinnen betrokkene zich beweegt en zijn activiteiten doen vermoeden dat hij de intentie vertoont om een terroristische organisatie te vervoegen. De terroristische en extremistische dreiging die van betrokkene uitgaat wordt ingeschaald op niveau 3 (ernstig).

Op 05/11/2020 stelde het OCAD een actuele dreigingsevaluatie op, aangezien betrokkene op dit ogenblik beschouwd wordt als een haatpropagandist, omdat betrokkene aan de volgende cumulatieve criteria beantwoordt: a) Hij berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van de democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat; b) Hij rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode; c) Hij verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen. De dreiging die uitgaat van betrokkene werd door OCAD actueel ingeschaald als niveau 3 (ernstig). Ter motivering haalt OCAD aan dat betrokkene reeds 14 maal veroordeeld werd tussen 1996 en 2015 wegens feiten van gemeenrecht. Op vlak van ideologie blijkt dat betrokkene sinds jaren sympathie heeft voor en steun verleent aan een ideologie die geweld rechtvaardigt binnen en buiten België, meer bepaald voor het gedachtengoed van IS. Qua sociale context onderhoudt hij contacten met verschillende gekende extremistische individuen, zowel off- als online.

Op vlak van intentie kan vastgesteld worden dat betrokkene in het verleden mogelijk al een poging ondernomen heeft om af te reizen naar Syrië. Dit voornemen is dan ook de reden waarom hij tot voor kort onder het statuut FTF categorie 5 werd opgevolgd. Aangezien de intentie tot het vervoegen van een terroristische organisatie in het buitenland sinds enige tijd niet meer waar te nemen is én hierover geen enkele element à charge of à décharge werd bekomen, werd betrokkene dan ook uit dat statuut geschrapt. Waar er actueel wél indicaties voor zijn is dat betrokkene een radicaliserende invloed zou hebben op

anderen. Omwille hiervan werd betrokkene dan ook weerhouden onder het statuut van haatpropagandist (HP). Op het domein van daden, capaciteiten en vermogen beschikt het OCAD over informatie die indicatief is voor deelname aan nietgewelddadige acties ten voordele van een extremistische/terroristische ideologie en is er een mogelijke mislukte afreisping naar conflictzone in het verleden te weerhouden. Er is geen informatie betreffende een psychische problematiek. Samenvattend stelt het OCAD dat de duidelijk aanwezige ideologische component én de extremistische sociale context waarin de betrokkene zich begeeft, als de meest problematische risicodomeinen in zijn profiel worden beschouwd.

Het OCAD stelde op 17/11/2021 een nieuwe dreigingsevaluatie op. Betrokkene wordt nog steeds als een haatpropagandist beschouwd en de dreiging die van hem uitgaat wordt ingeschaald als niveau 2 (matig). Bijkomende elementen die worden aangehaald zijn dat hij inzake zijn sociale context reeds sinds jaren deel uitmaakt van een extremistisch netwerk, en er geen aanwijzingen, noch elementen à décharge voorhanden zijn die wijzen op een positieve evolutie in het kader van uw sociale context. Op vlak van zijn intenties en daden, capaciteiten en vermogen wordt toegevoegd dat zijn radicaliserende invloed zich veruitwendigd in zijn daden waarbij hij vooral online actief IS-propaganda en haatpropaganda verspreidde. Het OCAD concludeert dat de duidelijk aanwezige ideologische component én de extremistische sociale context waarin hij zich begeeft, beschouwd worden als de meest problematische risicodomeinen in zijn profiel. Het is dan ook cruciaal om zicht te houden op zijn sociale context en de mate waarin hij hierin een leidende rol speelt en zo zijn extremistische ideologie nog steeds tracht over te dragen aan derden.

Het OCAD schaaft hem op 13/01/2023 nog steeds in als een niveau 2 wat betreft de dreiging die van hem uitgaat en beschouwd betrokkene nog steeds als zijnde een haatpropagandist. Op vlak van intentie voegt het OCAD toe dat hij lijkt een zeker inzicht te hebben met betrekking tot wat hij verkeerd had gedaan maar anderzijds lijkt hij zijn eigen verantwoordelijkheid te minimaliseren. Hij geeft aan dat hij zich wil richten op zijn gezin en op wat echt belangrijk is in het leven. Of deze intenties waarachtig zijn dient verdere bevestiging te krijgen zodra betrokkene strafeinde bereikt heeft en opnieuw in de maatschappij terechtkom. Het rapport besluit als volgt: "Het voorbije jaar lijkt er een zekere matiging bij hem op te treden. Het is niet duidelijk of dit een uiting is van sociaal wenselijk gedrag, of dit wel degelijk een positieve evolutie is in die zin dat er van disengagement te spreken valt. Het valt eveneens verder op de volgen of de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht bij hem gevoelens van onrecht of haat aanwakkert, wat mogelijks zijn gedrag verder zou kunnen radicaliseren, of eerder net een zeer matigende invloed betekenen".

Op 29/01/2018 werd een nota door de Veiligheid van de Staat (VSSE) opgesteld die vermeldt dat betrokkene sinds enkele jaren gekend is als een aanhanger van de radicale vorm van de islam. Betrokkene onderhoudt frequente contacten met andere extremistische individuen in België en oefent een zeker gezag uit ten aanzien van jongere gelijkgezinden. Verder haalt de nota aan dat hij het onderwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek.

Terroristische handelingen vormen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Er kan geen redelijke betwisting bestaan over het feit dat IS een terroristische groep is. IS maakte in Syrië en Irak zeer veel slachtoffers onder de burgerbevolking door aanslagen en executies, waaronder zelfs vrouwen en kinderen.

Andersgelovigen waren de eerste slachtoffers. Deze terroristische groep staat voor extreem geweld, gruwel en terreur. De mensen die onder deze terreur leven, kennen geen vrijheid. IS terroriseerde hele bevolkingsgroepen, zonder onder meer de etnische zuiveringen tegen de bevolkingsgroep Yezidi's. Bovendien is IS rechtstreeks en onrechtstreeks verantwoordelijk voor diverse aanslagen wereldwijd, zelfs in ons land.

Gewoon lidmaatschap van een terroristische groep is niet strafbaar. Het louter aanhangen van deze gewelddadige doctrine is niet strafbaar. Het verzamelen van IS-propaganda, louter ter informatieve titel is niet strafbaar. Dit lidmaatschap wordt wel strafbaar indien men actieve deelnemingshandelingen stelt.

Het bewust verspreiden en delen van IS-propaganda, is een actieve deelname aan de terroristische groep. Het verspreiden van oproepen tot de gewapende strijd van de jihad en oproepen tot martelaarschap, ondersteund door gruwelijke beelden van oorlogstaferelen en executies, draagt bij tot de ledenwerving voor deze terroristische groep. Het past in de communicatiestrategie van IS om via allerlei netwerken jongeren te bereiken met deze video's, die de islamitische tijd verheerlijken. Via deze subjectieve beelden, die op grote schaal verspreid worden onder de jonge moslims wereldwijd, tracht men deze jongeren op korte tijd te radicaliseren en te overtuigen deel te nemen aan de gewapende jihad. Op die manier werden in het verleden en worden nog steeds jongeren overtuigd om effectief te gaan strijden voor deze terroristische groep in het binnen- en/of het buitenland. Het verspreiden en delen van deze beelden en dit gedachtengoed leidt tot meer radicalisering onder de jonge moslims, houdt de onaanvaardbare leer

van IS levendig en overtuigt jonge moslims wereldwijd zich rechtstreeks of onrechtstreeks (via financiering en steun) in te zetten voor de gewelddadige jihad, ergens ter wereld.

Indien betrokkene deze duidelijke IS-propaganda doelbewust verspreiden, dragen ze bij tot de strategische en operationele

doelstellingen van de terroristische groep IS en maken ze de terroristische groep sterker. Dit geldt ook wanneer men dit verspreidt binnen het gezin of een beperkte vriendengroep.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2.

Krachtens artikel 22, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), werd op 12.05.2022 een einde gemaakt het verblijf van betrokkene.

Betrokkene heeft op 13 juni 2022 een verzoekschrift ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12.05.2022 betreffende de beëindiging van het verblijf. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De VSSE, i.e. de burgerlijke inlichtingen- en veiligheidsdienst, heeft conform de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten als opdracht:

- het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op elke activiteit die de inwendige veiligheid van de Staat en het

voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale

- betrekkingen, het wetenschappelijk of economisch potentieel, zoals gedefinieerd door de Nationale Veiligheidsraad, of elk ander fundamenteel belang

van het land, zoals gedefinieerd door de Koning op voorstel van de Nationale Veiligheidsraad, bedreigt of zou kunnen bedreigen;

- het uitvoeren van de veiligheidsonderzoeken die haar overeenkomstig de richtlijnen van de Nationale Veiligheidsraad worden toevertrouwd;

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene is in bezit van een paspoort dat sinds enkele maanden niet langer geldig is. Hij kan met zijn eigen middelen dan ook niet wettelijk vertrekken.

Op 25/11/1998 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 4 maanden gevangenisstraf met probatie-uitstel voor 3 jaar wegens diefstal door middel van braak, bezit van verdovende middelen en heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf.

Op 28/10/2021 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel voor 5 jaar wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groep. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene een grote aanhanger was van de terroristische groep IS, maar ook bewust beelden en het extreme gedachtengoed van IS verspreidde. Betrokkene was immers in het bezit van grote hoeveelheden propagandamateriaal, betrokkene was lid van diverse extremistische salafistische chatgroepen in Telegram, alsook werden er verschillende audiobestanden teruggevonden die door betrokkene werden opgenomen en verspreid waaruit zijn extremistische gedachtengoed en afkeer voor de democratie blijkt en betrokkene pleitte voor de invoering van de Sharia. Daarnaast was betrokkene beheerder van het facebookprofiel 'D. I.' waarmee een Arabische tekst met IS-propaganda en omslagfoto verspreid werd omtrent de gewapende strijd en het martelaarschap en betrokkene frequenteerde in het café 'D.I.' dewelke bezocht werd door figuren uit het salafistische-jihadistische milieu en waar IS propaganda op het beeldscherm vertoond werd. Tot slot werden stickers en een vlag van de jihadistische salafistische strekking teruggevonden tijdens de huiszoeking. De feiten dateren van de periode van 10 mei 2017 tot 10 oktober 2019.

Op 11/04/2017 stelde het OCAD een dreigingsevaluatie van betrokkene op, dewelke aanhaalt dat er een gegronde vrees bestaat dat betrokkene zal vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Zijn sympathieën, entourage en activiteiten doen vermoeden dat hij de intentie heeft om terroristische organisaties te vervoegen. Mogelijks ondernam betrokkene reeds een poging om af te reizen in 2012 en mogelijks is betrokkene hierbij ter plaatse geraakt. In 2015 zou betrokkene de intentie geuit hebben om naar Syrië te gaan, betrokkene zal hiervoor eveneens anderen trachten te ronselen en betrokkene onderhoudt anno 2016 contacten met extremistische individuen. Dientengevolge schat het OCAD de terroristische en extremistische dreiging die van betrokkene uitgaat in op niveau 2.

Op 06/10/2017 werd een nieuwe nota door het OCAD opgesteld waarin als nieuwe informatie aangehaald wordt dat hij als een Foreign Terrorist Fighter (FTF) categorie 51 beschouwd wordt en dat de terroristische en extremistische dreiging uitgaande van betrokkene ingeschaald wordt op niveau 3.

Het OCAD stelde op 12/02/2019 een nieuwe dreigingsevaluatie op waarin aangehaald wordt dat hij gekend is in de gemeenschappelijke databank als een FTF categorie 5. De nota vermeldt volgende elementen:

- Betrokkene heeft mogelijk al een poging ondernomen om af te reizen naar Syrië in 2012 en is betrokkene mogelijks ter plaatse geraakt, maar dit is niet helemaal duidelijk. Betrokkene nam eind 2013 een vlucht naar Kiev om vervolgens door te reizen naar Istanbul met vijf stuks bagage. Bovendien zou betrokkene in 2015 de intentie geuit hebben om nog terug te keren en zou betrokkene anderen trachten te ronselen voor een vertrek naar Syrië.

- Betrokkene onderhoudt contacten met verschillende extremistische individuen, zowel off- als online, en zou een radicaliserende invloed hebben.

Op basis van deze informatie haalt het OCAD aan dat er een gegronde vrees bestaat dat hij in een jihadistische context zal vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Zijn sympathieën, de entourage waarbinnen betrokkene zich beweegt en zijn activiteiten doen vermoeden dat hij de intentie vertoont om een terroristische organisatie te vervoegen. De terroristische en extremistische dreiging die van betrokkene uitgaat wordt ingeschaald op niveau 3 (ernstig).

Op 05/11/2020 stelde het OCAD een actuele dreigingsevaluatie op, aangezien betrokkene op dit ogenblik beschouwd wordt als een haatpropagandist, omdat betrokkene aan de volgende cumulatieve criteria beantwoordt: a) Hij berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van de democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat; b) Hij rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode; c) Hij verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen. De dreiging die uitgaat van betrokkene werd door OCAD actueel ingeschaald als niveau 3 (ernstig). Ter motivering haalt OCAD aan dat betrokkene reeds 14 maal veroordeeld werd tussen 1996 en 2015 wegens feiten van gemeenrecht. Op vlak van ideologie blijkt dat betrokkene sinds jaren sympathie heeft voor en steun verleent aan een ideologie die geweld rechtvaardigt binnen en buiten België, meer bepaald voor het gedachtegoed van IS. Qua sociale context onderhoudt hij contacten met verschillende gekende extremistische individuen, zowel off- als online.

Op vlak van intentie kan vastgesteld worden dat betrokkene in het verleden mogelijk al een poging ondernomen heeft om af te reizen naar Syrië. Dit voornemen is dan ook de reden waarom hij tot voor kort onder het statuut FTF categorie 5 werd opgevolgd. Aangezien de intentie tot het vervoegen van een terroristische organisatie in het buitenland sinds enige tijd niet meer waar te nemen is én hierover geen enkele element à charge of à décharge werd bekomen, werd betrokkene dan ook uit dat statuut geschrapt. Waar er actueel wél indicaties voor zijn is dat betrokkene een radicaliserende invloed zou hebben op anderen. Omwille hiervan werd betrokkene dan ook weerhouden onder het statuut van haatpropagandist (HP). Op het domein van daden, capaciteiten en vermogen beschikt het OCAD over informatie die indicatief is voor deelname aan nietgewelddadige acties ten voordele van een extremistische/terroristische ideologie en is er een mogelijke mislukte afreisopgave naar conflictzone in het verleden te weerhouden.

Er is geen informatie betreffende een psychische problematiek. Samenvattend stelt het OCAD dat de duidelijk aanwezige ideologische component én de extremistische sociale context waarin de betrokkene zich begeeft, als de meest problematische risicodomeinen in zijn profiel worden beschouwd.

Het OCAD stelde op 17/11/2021 een nieuwe dreigingsevaluatie op. Betrokkene wordt nog steeds als een haatpropagandist beschouwd en de dreiging die van hem uitgaat wordt ingeschaald als niveau 2 (matig). Bijkomende elementen die worden aangehaald zijn dat hij inzake zijn sociale context reeds sinds jaren deel uitmaakt van een extremistisch netwerk, en er geen aanwijzingen, noch elementen à décharge voorhanden zijn die wijzen op een positieve evolutie in het kader van uw sociale context. Op vlak van zijn intenties en daden, capaciteiten en vermogen wordt toegevoegd dat zijn radicaliserende invloed zich veruitwendigd in zijn daden waarbij hij vooral online actief IS-propaganda en haatpropaganda verspreidde. Het OCAD concludeert dat de duidelijk aanwezige ideologische component én de extremistische sociale context waarin hij zich begeeft, beschouwd worden als de meest problematische risicodomeinen in zijn profiel. Het is dan ook cruciaal om zicht te houden op zijn sociale context en de mate waarin hij hierin een leidende rol speelt en zo zijn extremistische ideologie nog steeds tracht over te dragen aan derden.

Het OCAD schaaft hem op 13/01/2023 nog steeds in als een niveau 2 wat betreft de dreiging die van hem uitgaat en beschouwd betrokkene nog steeds als zijnde een haatpropagandist. Op vlak van intentie voegt het OCAD toe dat hij lijkt een zeker inzicht te hebben met betrekking tot wat hij verkeerd had gedaan maar anderzijds lijkt hij zijn eigen verantwoordelijkheid te minimaliseren. Hij geeft aan dat hij zich wil richten op zijn gezin en op wat echt belangrijk is in het leven. Of deze intenties waarachtig zijn dient verdere bevestiging te krijgen zodra betrokkene strafeinde bereikt heeft en opnieuw in de maatschappij

terechtkom. Het rapport besluit als volgt: "Het voorbije jaar lijkt er een zekere matiging bij hem op te treden. Het is niet duidelijk of dit een uiting is van sociaal wenselijk gedrag, of dit wel degelijk een positieve evolutie is in die zin dat er van disengagement te spreken valt. Het valt eveneens verder op de volgen of de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht bij hem gevoelens van onrecht of haat aanwakkert, wat mogelijks zijn gedrag verder zou kunnen radicaliseren, of eerder net een zeer matigende invloed betekenen".

Op 29/01/2018 werd een nota door de Veiligheid van de Staat (VSSE)³

opgesteld die vermeldt dat betrokkene sinds enkele jaren gekend is als een aanhanger van de radicale vorm van de islam. Betrokkene onderhoudt frequente contacten met andere extremistische individuen in België en oefent een zeker gezag uit ten aanzien van jongere gelijkgezinden. Verder haalt de nota aan dat hij het onderwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek.

Terroristische handelingen vormen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Er kan geen redelijke betwisting bestaan over het feit dat IS een terroristische groep is. IS maakte in Syrië en Irak zeer veel slachtoffers onder de burgerbevolking door aanslagen en executies, waaronder zelfs vrouwen en kinderen.

Andersgelovigen waren de eerste slachtoffers. Deze terroristische groep staat voor extreem geweld, gruwel en terreur. De mensen die onder deze terreur leven, kennen geen vrijheid. IS terroriseerde hele bevolkingsgroepen, zonder onder meer de etnische zuiveringen tegen de bevolkingsgroep Yezidi's. Bovendien is IS rechtstreeks en onrechtstreeks verantwoordelijk voor diverse aanslagen wereldwijd, zelfs in ons land.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

Er bestaan ernstige aanwijzingen dat betrokkene zich zal verzetten tegen dit bevel, gelet op zijn familiale situatie in België, gelet op de sociale banden die hij in het Rijk mogelijks heeft uitgebouwd en gelet op zijn langdurig verblijf in het Rijk. Zo kwam hij op 6-jarige leeftijd naar België.

Krachtens artikel 22, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), werd op 12.05.2022 een einde gemaakt het verblijf van betrokkene.

Betrokkene heeft op 13 juni 2022 een verzoekschrift ingediend om de nietigingverklaring te vorderen van de beslissing van 12.05.2022 betreffende de beëindiging van het verblijf. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3 De VSSE, i.e. de burgerlijke inlichtingen- en veiligheidsdienst, heeft conform de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten als opdracht:

- het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op elke activiteit die de inwendige veiligheid van de Staat en het voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale

- betrekkingen, het wetenschappelijk of economisch potentieel, zoals gedefinieerd door de Nationale Veiligheidsraad, of elk ander fundamenteel belang

van het land, zoals gedefinieerd door de Koning op voorstel van de Nationale Veiligheidsraad, bedreigt of zou kunnen bedreigen;

- het uitvoeren van de veiligheidsonderzoeken die haar overeenkomstig de richtlijnen van de Nationale Veiligheidsraad worden toevertrouwd;

Betreffende zijn medische toestand zijn er in het administratief dossier geen indicaties van ziektes in het dossier te vinden, die betrokkene verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Daarom kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan.

Wat de beoordeling van het risico op schending van artikel 3 EVRM betreft, komt het aan de betrokkene toe om elementen naar voor te brengen die aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat, indien de verwijderingsmaatregel uitgevoerd wordt, hij zou blootgesteld worden aan een reëel risico op onmenselijke behandelingen tegenstrijdig met artikel 3 EVRM. Indien betrokkene bewijsstukken voorlegt, is het aan de Regering om de eventuele twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, arrest Saadi tegen Italië, 28 februari 2008, § 129). Er zijn geen elementen in diens administratief dossier waaruit blijkt dat hij een vrees heeft voor onmenselijke behandelingen bij een terugkeer naar Marokko. Betrokkene weigerde op 10/10/2022 de vragenlijst in het kade van het hoorrecht in te vullen. Hij haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een vrees heeft voor terugkeer. Er kan geen systematische schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkenes profiel. Immers het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland van

10/07/2018, dat de situatie in Marokko verbeterd is en de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het EHRM wijst er echter op dat ondanks deze inspanningen, andere rapporten van de UN Working Group on Arbitrary Detention, en van het UNHCR en van het US Department of State zijn die stellen dat er nog steeds slechte behandelingen en folteringen gebeuren door de politie en veiligheidsdiensten, in het bijzonder bij personen verdacht van terrorisme of die de veiligheid van de Staat in gevaar brengen. Niettemin is het Hof van oordeel dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met, zoals vermeld door Human Rights Watch, het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechters dit kunnen rapporteren; en met het feit dat politie en veiligheidsagenten bewust gemaakt werden dat slechte behandelingen en folteringen verboden zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. Het Hof besluit dat de algemene situatie niet zo is dat deze op zich aantoonde dat er een schending van het EVRM is in geval van terugkeer van een persoon die verdacht wordt van terrorisme of een gevaar vormt voor de veiligheid van de staat. Het Europees Hof stelt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van ne bis in idem niet respecteren. Bovendien legde hij een geldige Marokkaanse identiteitskaart voor, geldig tot 03/01/2032. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert zeven middelen aan, die luiden als volgt:

"EERSTE MIDDEL : SCHENDING VAN ART. 62 §2 VREEMDELINGENWET

1. Voorafgaandelijk vertoogt verzoeker Uw Raad hetgeen hij in het deel 4 'Feiten en voorgaanden' uiteenzette, in huidig onderdeel als uitdrukkelijk hernomen te beschouwen.

Het gaat dan onder meer – doch niet limitatief - om de volgende in deel 4 'Feiten en voorgaanden' aangehaalde elementen :

- Verzoekers privé- en gezinsleven, met inbegrip van de hogere belangen van zijn minderjarige kinderen (deel 4 'Feiten en voorgaanden' - subtitel 4.1.)
- Het feit dat verzoeker zijn verantwoordelijkheid opnam in strafrechtelijk opzicht, zich allerm minst aan zijn straf poogde te onttrekken, en blijkt geeft van een positieve evolutie sedertdien (deel 4 'Feiten en voorgaanden' - subtitel 4.2.)
- Het feit dat in de bestreden beslissing niet in concreto wordt aangetoond waarin verzoekers gedragingen en/of uitlatingen sedert de strafrechtelijke feiten (nog steeds) blij zouden geven van een actueel gevaar voor de openbare orde (deel 4 'Feiten en voorgaanden' – subtitel 4.3. en 4.4.)
- Het feit dat verzoeker amper binding heeft met zijn herkomstland (deel 4 'Feiten en voorgaanden' subtitel 4.5.)

2. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing klemmt met de vereiste formele motivering vervat in art. 62 § 2 Vw., hetwelk luidt :

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld [...]”

Verzoeker is van mening dat niet tegemoet is gekomen aan de vereisten vervat in art. 62 § 2 Vw., gelet op het feit dat de summier nota's en mails van de Veiligheid van Staat en de OCAD, die in de bestreden beslissing duidelijk als één van de schragende motieven worden aangehaald ter staving van de bestreden beslissing, niet aan verzoeker noch diens raadsman werden ter kennis gebracht.

Verzoeker verkeerde bijgevolg in de onmogelijkheid om zich op nuttige wijze te kunnen verdedigen tegen deze nota's van de voormelde inlichtingen- en veiligheidsdiensten, dewelke zoals vermeld veelvuldig in de bestreden beslissing worden aangehaald en er een ontegensprekelijk schragend motief van uitmaken.

Verzoeker wijst dienaangaande naar rechtspraak van zowel de Raad van State als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit volgt dat vereist is dat verwijzingen naar verslagen of adviezen in administratieve beslissingen zoals onderhavige beslissing aan de verzoeker ter kennis dienen te worden gebracht (zie bv. RvSt 6 juli 1995, nr. 54.370, noot P. COENRAETS; zie ook RvV 31 januari 2012, nr. 74.498)

Ook in een ander arresten oordeelde Uw Raad in soortgelijke zin wat betreft verwijzingen in bestreden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken naar PV's, verslagen en adviezen, waarbij Uw Raad bijkomend aangaf dat het aan de administratie is zelf initiatief te nemen tot kennisgeving van stukken die een onderdeel van de motivering vormen :

“De bestreden beslissing verwijst naar de inhoud van een proces-verbaal. Dit proces-verbaal werd niet aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, aldus kon zij zich hierop niet op nuttige wijze verdedigen. Het bestuur dient zelf het initiatief te nemen tot kennisgeving van stukken die een onderdeel van de motivering vormen.” [eigen onderstreping] (RvV 27 mei 2009, nr. 27.884)

In vergelijkbare zin stelt Uw Raad in haar arrest dd. 17 november 2011 (RvV 17 november 2011, nr. 51.170) :

“De verwijzing in een beslissing naar een advies is een afdoende motivering, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° *De inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet gekend zijn door de bestuurde of hem ter kennis worden gebracht;*
- 2° *Het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn;*
- 3° *(...)*
- 4° *(...)*

De inhoud van het stuk (...) moet aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht, hetzij vóór de beslissing werd genomen, hetzij samen met de eindbeslissing. (...). Het is het bestuur zelf dat het initiatief moet nemen tot het ter kennis geven: de bestuurde hoeft zelf niet om mededeling ervan te vragen.”

[eigen onderstreping]

Uit voormeld arrest van Uw Raad dd. 17 november 2011 volgt dat de bestreden beslissing in casu weliswaar kan volstaan met het verwijzen naar de desbetreffende nota's, mails en verslagen van de Veiligheid van Staat en OCAD, doch dat desgevallend slechts voldaan zal zijn aan de motiveringsplicht in art. 62 § 2 Vw. voor zover cumulatief aan de volgende voorwaarden werd voldaan :

- Kennisgeving van de desbetreffende mails en nota's aan verzoekende partij en ;

- Het stuk waarnaar verwezen wordt is zelf afdoende gemotiveerd en ;
- Het stuk waarnaar verwezen werd, is verzoeker op initiatief van de administratie ter kennis gebracht hetzij vòòr het nemen van de beslissing, hetzij samen met de beslissing
In casu is aan geen van deze cumulatief te vervullen voorwaarden voldaan :
- De nota's van de Veiligheid van Staat en de OCAD werden verzoeker niet ter kennis gebracht door verwerende partij ;
- De desbetreffende summier nota's en mails concretiseren niet welke handelingen of uitslatingen verzoeker sedert de in de correctionele veroordeling van 28/10/2021 weerhouden incriminatieperiode (van 10 mei 2017 tot 10 oktober 2019) zou hebben gesteld, die een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zouden uitmaken (zie ook supra, deel 4. 'Feiten en voorgaanden', en meer bepaald subtitel 4.4., alsmede infra, tweede middel)
- Verwerende partij nam bovendien geen initiatief tot het overmaken van de desbetreffende nota's en/of mails vòòr het nemen van de bestreden beslissing, noch werden deze nota's samen met de bestreden beslissing aan verzoeker overgemaakt.

Verzoeker voegt aan het voorgaande toe dat hij verwerende partij zelf op 21/03/2023 per mail aanschreef met verzoek alsnog kennis te kunnen nemen van de nota's en mails van de Veiligheid van Staat en de OCAD die de bestreden beslissing mede schragen. Echter mocht verzoeker tot op heden geen reactie van verwerende partij ontvangen op deze mail. (stuk 17)

3. Tot slot, maar niet in het minst, wijst verzoeker er inzake de verslagen van de deradicaliseringsambtenaar en de trajectbegeleiding van CAW Justitieel welzijnswerk bijkomend op dat de bestreden beslissing enerzijds nalaat van te concretiseren op welke wijze verzoeker op actuele wijze een gevaar voor de Belgische samenleving zou uitmaken, en de bestreden beslissing anderzijds de voor verzoeker gunstige verslagen van deradicaliseringsambtenaar die hem begeleidde nergens lijkt te hebben betrokken in haar overwegingen/belangenafweging, niettegenstaande de deradicaliseringsambtenaar verzoeker frequent bezocht, een neutrale figuur betreft, verzoeker van dichtbij opvolgde, en bijgevolg een belangrijke informatiebron is bij het kunnen beoordelen van het al dan niet bestaan van eventueel actueel gevaar dat van verzoeker zou uitgaan.

Minstens is het voor verzoeker op basis van de bestreden beslissing geenszins duidelijk of het verslag van de deradicaliseringsambtenaar betrokken werd in de overweging die de bestreden beslissing voorafging, en zo ja, waarom een dergelijke naar verzoekers mening in casu belangrijke informatiebron volgens verweerster desgevallend al dan niet ten gunste van verzoeker kon worden weerhouden. Verzoeker is van mening dat dit gebrek aan enige formele motivering met betrekking tot het in het administratief dossier aanwezige verslag van de deradicaliseringsambtenaar in casu eveneens klemmt met de vereisten van art. 62 § 2 Vw., zeker gelet op de inhoud en aard van de elementen die verweerster in hoofdte van verzoeker weerhoudt (nl. radicalisering) bij het beoordelen van de noodzaak van de bestreden beslissing voor de openbare orde.

4. Gelet op de bovenstaande elementen is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing niet verstaanbaar is met art. 62 § 2 Vw.

TWEEDE MIDDEL : SCHENDING VAN ART. 8 EVRM, VAN DE HOGERE BELANGEN VAN VERZOEKERS MINDERJARIGE KINDEREN (ART. 74/13 VW.), AL DAN NIET IN SAMENHANG GELEZEN MET DE FORMELE EN MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Voorafgaandelijk vertoogt verzoeker Uw Raad hetgeen hij in het deel 4 'Feiten en voorgaanden' uiteenzette, in huidig onderdeel als uitdrukkelijk hernomen te beschouwen.

Het gaat dan onder meer – doch niet limitatief - om de volgende in deel 4 'Feiten en voorgaanden' aangehaalde elementen :

- Verzoekers privé- en gezinsleven, met inbegrip van de hogere belangen van zijn minderjarige kinderen (deel 4 'Feiten en voorgaanden' - subtitel 4.1.)
- Het feit dat verzoeker zijn verantwoordelijkheid opnam in strafrechtelijk opzicht, zich allerm minst aan zijn straf poogde te onttrekken, en blijkt geeft van een positieve evolutie sedertdien (deel 4 'Feiten en voorgaanden' - subtitel 4.2.)
- Het feit dat in de bestreden beslissing niet in concreto wordt aangetoond waarin verzoekers gedragingen en/of uitslatingen sedert de strafrechtelijke feiten (nog steeds) blijkt zouden geven van een actueel gevaar voor de openbare orde (deel 4 'Feiten en voorgaanden' – subtitel 4.3. en 4.4.)
- Het feit dat verzoeker amper binding heeft met zijn herkomstland (deel 4 'Feiten en voorgaanden' subtitel 4.5.)

8.1. Algemene beschouwing betreffende het afwegen van verzoekers belang vervat in art. 8 EVRM tegenover het belang van het vrijwaren van de openbare orde

1. Verzoeker zal in wat volgt – daarbij eveneens verwijzend naar hetgeen hij hierboven reeds aanhaalde – aantonen dat er in zijn hoofde ‘ernstige en bewezen motieven’ bestaan die inhouden dat hij ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, een reëel risico loopt op ernstige schade ingevolge een onevenredige inperking van zijn grondrechten vervat sub artikel 8 EVRM.

2. In casu dient een belangenafweging gemaakt te worden tussen enerzijds verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM, en anderzijds het belang van het vrijwaren van de openbare orde in de Belgische samenleving.

Art. 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De Raad van State oordeelde aangaande art. 8 EVRM enerzijds, en het vrijwaren van de openbare veiligheid in de Belgische samenleving anderzijds, in haar arrest van 26 mei 2009 (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.) het volgende :

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet.

Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.” [eigen benadrukking]

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient inderdaad in casu – verzoeker beschikte gedurende een ononderbroken periode van inmiddels 46 jaar over legaal verblijf over wettig verblijf in België (het gaat dus niet om een eerste verblijf zodat de zgn. Fair balance-toets niet kan volstaan) – in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds :

“De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens van verzoekers anderzijds.” [eigen benadrukking] (EHRM nr. 29157/09, 21 juli 2011, Liu / Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011); T.Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET, M., MATHIEU, C., VAN LAETHEM, K., WEIS, K.), afl. 4, 388.)

Of nog :

“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden.” [eigen benadrukking] (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2, 123 en <http://www.njb.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1, 81.)

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM ingeval het nemen van door redenen van openbare orde ingegeven verwijderingsmaatregelen.

Anderzijds dienen ook de redenen van openbare orde concreet aangetoond te worden, teneinde verstaanbaar te zijn met de motiveringsvereisten.

3. In casu dient meer specifiek met betrekking tot enerzijds verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM te worden nagegaan :

- Of er een gezinsleven bestaat

EN

- Of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:

- a. Ze voorzien is bij wet
- b. En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM
- c. En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken

De discussie spitst zich in onderhavige casus voornamelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria :

1. Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
2. Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
3. Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het 'middel' niet erger dan de 'kwaal')

4. Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria, dewelke worden uiteengezet in het arrest Boultif dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boultif t/ Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 Ünür t/ Nederland).

Het betreft hier "guiding principles" die het Hof in gevallen zoals onderhavige bestreden beslissing hanteert als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest Boultif uiteengezet :

1. De aard en de ernst van de criminele inbreuken;
2. De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;
3. De tijdspanne tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien;
4. De gezinstoestand van de betrokkene;
5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;
7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;
8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
9. Het belang en het welzijn van de kinderen;
10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens.

5. In wat volgt zal verzoeker de bestreden beslissing toetsen op haar verstaanbaarheid met de overeenkomstig voormelde, in soortgelijke gevallen als in casu door het EHRM ontwikkelde toetsstenen.

8.2. Toetsing aan artikel 8 EVRM (de dwingende sociale noodzaak, de evenredigheid/proportionaliteit van de inmenging, en toetsing aan de Boultif-criteria

8.2.1. Het gevaar voor de openbare orde : het gevaar voor de openbare orde is in casu (niet langer) 'actueel' of minstens wordt het tegendeel niet concreet gemaakt

1. Verzoeker erkent dat de inbreuken die hij beging een ernstige bedreiging uitmaakten voor de openbare orde.

2. Zonder de strafrechtelijke feiten te willen minimaliseren – quod certe non –, wijst verzoeker er zoals reeds aangehaald echter op dat hij sedert het plegen van de feiten, zijnde zo'n 3,5 jaar à 6 jaar geleden, een gunstig parcours aflegde en dat het gevaar dat hij eerder uitmaakte voor de Belgische samenleving (en waarvoor hem een gevangenisstraf met – weliswaar – het toekennen van een gedeeltelijke gunstmaatregel van het uitstel werd opgelegd), thans niet langer actueel is, of dat toch minstens in de bestreden beslissing niet geconcretiseerd wordt waaruit verzoekers handelingen of uitingen zouden blijken die het tegendeel zouden aantonen.

2.1. Immers, zoals voormeld :

- Verzoeker herpakte zich na in 2019 voorgeleid te zijn bij de Onderzoeksrechter die hem meteen na de voorleiding in vrijheid stelde mits het naleven van voorwaarden ;
- Verzoeker onthield zich van verdere contacten binnen de hem ten laste gelegde milieus
- Verzoeker besloot zich uitsluitend op zijn gezin te zullen richten, hetgeen hij ook daadwerkelijk deed;
- Verzoeker herschoolde zich op de arbeidsmarkt, bekam een rijbewijs D en werd buschauffeur bij d. L.

2.2. Gedurende zijn detentie toonde verzoeker zich een correcte en rustige gedetineerde. Hij heeft geen enkele tuchtmaatregel opgelegd gekregen en had nooit conflicten met het gevangenispersoneel, noch met mede-gedetineerden.

Verzoeker onderhield tijdens zijn gevangenschap ook geenszins contacten met mede-gedetineerden die extremistische opvattingen zouden koesteren – quod certe non. Van het tegendeel wordt ook geen concreet bewijs geleverd, waarbij ook de nota's en mails van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten het tegendeel niet concreet maken.

2.3.

2.3.1. De deradicaliseringsambtenaar en imam die verzoeker gedurende zijn detentie systematisch bezocht, bevroeg en begeleidde is zeer duidelijk wat betreft verzoekers positieve voortgang.

“[...]

Zijn positieve houding, gretigheid om te veranderen en niet in het minst de erkenning dat wat er van hem geworden is een direct gevolg is van zijn problematische gedrag (ideologie) in het verleden hebben hem in staat gesteld transparant te zijn over zijn verleden en elk onderwerp zonder enig voorbehoud kritisch te bespreken [...].”

(stuk 14)

2.3.2. In zijn recente verslag van 13/03/2023 vult verzoekers deradicaliseringsambtenaar zijn bevindingen omtrent verzoekers evolutie nog aan als volgt :

“[...]

Gespreksmomenten:

Vanaf 15/03/2022 t.e.m. 13/03/2023 :

27 sessies

[...]

T.e.m. heden heeft de heer T. M. 27 sessies van gemiddeld 90 minuten gehad. [...]

Na 27 sessies is er een merkbaar verschil in de manier waarop de heer T. M. denkt, handelt en zichzelf identificeert.

[...]

Begeleiding:

Vanaf de eerste sessie was het heel duidelijk dat de heer T. M. de hem geboden kans wilde aangrijpen om zichzelf als persoon verder te verbeteren.

[...]

Zijn positieve houding, gretigheid om te veranderen en niet in het minst de erkenning dat wat er van hem geworden is een direct gevolg is van zijn problematische gedrag (ideologie) in het verleden [...]. En dit gedurende 27 sessies, ook op de momenten dat hij het op persoonlijk vlak moeilijk had door tegenslagen (bv. de ziekte van zijn zoon, de onzekere toekomst, de angst om het land te moeten verlaten...).

De bereidheid van de heer T. M. om open te staan voor nieuwe ideeën en concepten en om actief deel te nemen aan de begeleiding maakte van zijn begeleiding rondom radicalisering en disengagement dan ook een succesvolle begeleiding.

Bevindingen

[...] het [is] duidelijk dat de heer T. niet alleen vooruitgang heeft gerealiseerd maar dat er een duidelijke verandering is zowel in zijn persoonlijkheid als ideologie.

[...]

Het feit dat hij zijn eigen ideeën openlijk als beschamend beschouwt en zowel voor nu als voor in de toekomst openlijk afstand van deze ideeën en ideologie neemt mag niet genegeerd worden [...].

Disengagement

[...]

Dit heeft de heer T. zeker gedaan door middel van een intensief deradicaliseringstraject bij het CAW te volgen, maar ook begeleid te worden door JWT Turnhout en deel te nemen aan alle lessen en activiteiten die voor hem toegankelijk waren.

Het kan met vertrouwen gezegd worden dat hij alles met succes heeft afgerond en dat hij in deze periode als persoon veel heeft geleerd, niet alleen op ideologisch maar ook op persoonlijk vlak."

De situatie van de kinderen

[...]

[...] Uit dit alles bleek dat de heer T. een betrokken vader is, die alleen maar het beste wil voor de toekomst van de kinderen.

Dit ouderschap en een sterke band met familiaal netwerk, vormen ook de belangrijke beschermende factoren in de hervalpreventie in het kader van radicalisering.

De 7-jarige dochter

[...]

Als het 7-jarige meisje (het dochtertje van T. M.) die niet weet dat haar vader in de gevangenis zit ontdekt dat hij niet meer naar huis zal terugkeren, gaat dit een enorm emotionele schok voor haar zijn. Het gaat haar zelfvertrouwen en gevoel van veiligheid aantasten en leiden tot intense emoties en psychologische problemen.

De 12-jarige diebaetespatiënt M. [zoon van verzoeker]

[...]

Het kind (zoontje van T. M.) heeft regelmatig toegang tot insuline, controle op bloedsuikerspiegels en andere medische zorg nodig. Zonder dit kan diabetes resulteren in ernstige complicaties."

[eigen benadrukking] (stuk 15)

Verzoekers gunstige evolutie blijkt ontegensprekelijk uit voormeld verslag, hetwelk de vrucht is van 27 gespreksessies van elkeen zo'n 90 minuten – of zo'n 2.430 uren aan begeleiding in totaal.

2.3.3. Ook uit het recente verslag dd. 14/03/2023 van de trajectbegeleider te gevangenis Wortel (CAW DE KEMPEN – Justitieel welzijnswerk) blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker de gevolgen van zijn daden ten volle beseft, in die zin dat hij zich steeds meer zorgen maakt over zijn gezin, de financiële draagkracht van zijn gezin, de impact van zijn detentie op zijn kinderen, etc. (stuk 16)

2.3.4. Inzake de verslagen van de deradicaliseringsambtenaar en het aantonen van een eventuele bedreiging van de openbare orde, wijst verzoeker er bijkomend op dat de bestreden beslissing enerzijds nalaat van te concretiseren op welke wijze verzoeker op actuele wijze een gevaar voor de Belgische samenleving zou uitmaken, en de bestreden beslissing anderzijds de voor verzoeker gunstige verslagen van deradicaliseringsambtenaar die hem begeleidde nergens lijkt te hebben betrokken in haar overwegingen/belangenafweging, niettegenstaande de deradicaliseringsambtenaar verzoeker frequent bezocht, een neutrale figuur is in casu, verzoeker van dichtbij opvolgde, en bijgevolg een belangrijke informatiebron is bij het kunnen beoordelen van het al dan niet bestaan van eventueel actueel gevaar dat van verzoeker zou uitgaan. Daarbij verwijst verzoeker ook nogmaals naar het meest recente verslag van de OCAD dd. 13/01/2023 waaruit eveneens blijkt dat verzoeker gematigder is geworden.

2.4. Verzoeker verwijst tot slot ook naar het recentste verslag van de OCAD van 13/01/2023, waarin weliswaar nog enige marge wordt gelaten omtrent het trekken van stellige conclusies wat betreft

verzoekers evolutie naar de toekomst toe, maar waarin anderzijds wel heel duidelijk wordt aangegeven dat verzoeker gematigder is geworden.

Het rapport van de OCAD van 13/01/2023 besluit immers volgens de vermeldingen in de bestreden beslissing als volgt :

“Het voorbije jaar lijkt er een zekere matiging bij [verzoeker] op te treden. Het is niet duidelijk of dit een uiting is van sociaal wenselijk gedrag, of dit wel degelijk een positieve evolutie is [...]”

(Stuk 1 - bestreden beslissing, p. 2 – in fine)

2.5.Aangaande de nota's van de Veiligheid van Staat haalt verzoeker bijkomend aan dat dit zoals voormeld zeer summiere nota's en korte mails van onder meer 29/01/2018, 08/10/2020 en 07/12/2021 die onderling naar elkaar verwijzen, en die door verwerende partij worden geciteerd zonder – behoudens de summiere verslagen van de OCAD en de strafrechtelijke veroordeling voor feiten van inmiddels zo'n 3 ½ jaar geleden– te concretiseren waaruit het actueel gevaar voor de openbare orde zou bestaan (nl. Welke concrete handelingen? Welke concrete uitlatingen? Welke concrete activiteiten?) dat verzoeker in het recente verleden verweten zou kunnen worden.

Zo wordt verzoeker in voormelde summiere nota's van de Veiligheid van Staat en de OCAD nog steeds gecategoriseerd als 'haatprediker' zonder dat daarbij in concreto wordt aangegeven waaruit dergelijke gedragingen en/of uitlatingen in hoofde van verzoeker zouden blijken in de voorbije jaren (na zijn voorleiding bij de Onderzoeksrechter of na zijn strafrechtelijke veroordeling of gedurende zijn daaropvolgende detentie).

2.6.Verzoeker benadrukte daarentegen reeds dat hij zich sedert zijn heroriëntering op de arbeidsmarkt naar tewerkstelling bij de LIJN, die het gevolg was van zijn voorleiding bij de Onderzoeksrechter, in naleving van de hem door de Onderzoeksrechter opgelegde hechtenisvervangende voorwaarden, niet meer begaf in extremistische sociale contexten. Verzoekers richtte zijn leven sedert zijn invrijheidsstelling onder voorwaarden in conform de hem door de Onderzoeksrechter opgelegde voorwaarden op zijn nieuwe tewerkstelling bij de LIJN alsmede op zijn gezins- en familieleven.

De reeds aangehaalde verslagen van de deradicaliseringsdiensten en de diensten justitieel welzijnswerk die verzoeker intensief begeleidden zijn daarenboven duidelijk en concreet wat betreft het gunstige parcours dat verzoeker inmiddels aflegde.

Van het tegendeel ligt geen enkel objectief of concretiserend stuk voor. Het verslag van de Staatsveiligheid van 07/12/2021 beperkt zich tot het stellen dat haar initieel en gedateerde verslag van 29/01/2018 nog steeds actueel zou zijn, zonder dat de Staatsveiligheid dit op enerlei wijze concretiseert, en waarbij verzoeker dus in de mogelijkheid verkeert hieromtrent een toetsing of een verweer te kunnen voeren – onverlet de bijkomende vaststelling dat verweerster zoals voormeld verzoeker niet in kennis te stellen van de desbetreffende verslagen.

2.7.Voorts herhaalt verzoeker dat hij steeds een correcte en rustige gedetineerde was tijdens zijn detentie. Verzoeker kreeg dan ook nooit penitentiare tuchtmaatregelen opgelegd en had nooit conflicten met het gevangenispersoneel, noch met mede-gedetineerden.

2.8.Tevens herhaalt verzoeker bijkomend dat de correctionele Rechtbank in haar vonnis dd. 28/10/2021 verzoeker deels de gunstmaatregel van het uitstel toestond. Het toestaan van voormelde gunstmaatregel werd volgens de correctionele Rechtbank ingegeven door de “respectieve persoonlijkheid [van verzoeker], [zijn] kans op verbetering en maatschappelijke integratie. [...]” (p.12 – stuk 10)

Daarbij vond de Rechtbank het niet nodig om probatievoorwaarden op te leggen aan verzoeker. De Rechtbank stelde dat “Het uitstel zonder probatie [zal] zijn, gelet op [zijn] [...] specifieke persoonlijkheid.” (vonnis p.12 – stuk 10)

Met andere woorden, ook de correctionele Rechtbank weerhield (net zoals de Onderzoeksrechter die het niet noodzakelijk achtte verzoeker ter gelegenheid van zijn voorleiding in voorhechtenis te plaatsen en dus eveneens geen recidivegevaar in hoofde verzoeker weerhield) in haar de bestreden beslissing mee schragende correctionele vonnis dd. 28/10/2021 niet langer een actueel risico op recidive in hoofde van verzoeker.

2.9.Verzoeker onderging bovendien de hem opgelegde effectieve vrijheidsberovende straf van 15 maanden volledig en zonder dat zich daarbij enig incident voordeed.

2.10. Niet in het minst benadrukt verzoeker tevens (zoals ook wordt aangehaald in de bestreden beslissing) dat hij erkent destijds een fout te hebben gemaakt en dat hij ondertussen begrijpt dat er in de IS-propaganda voornamelijk leugens en onwaarheden werden verspreid - nog los van het feit dat verzoeker ten volle begrijpt dat zijn gedragingen in het verleden zijn minderjarige en jongvolwassen kinderen en overige familie (onafgezien nog van zichzelf) bijkomende en blijvende schade dreigt te zullen berokkenen ingeval het tenuitvoerleggen van de bestreden beslissing.

3. Besluitend kan gesteld worden dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekers houding sedert de inmiddels zo'n 3 ½ jaar à 6 jaar geleden gepleegde feiten, een positieve evolutie kende en dat verzoeker gematigder is geworden.

Uit verzoekers hierboven concreet gemaakte houding sedert de feiten blijkt inderdaad dat hij helemaal geen neiging vertoont zijn strafrechtelijke handelingen vol te houden of te herhalen, hetgeen nochtans een vereiste is om melding te kunnen maken van een actuele en ernstige dreiging die uit zou gaan van verzoeker. (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Minstens wordt het tegendeel in de bestreden beslissing niet afdoende geconcretiseerd.

8.2.2. De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

Verzoeker verblijft sinds hij nog maar 6 jaar oud was op onafgebroken en steeds wettige basis in België (Antwerpen).

Verzoeker is aldus getogen in België.

Hij liep steeds school in het Rijk.

Verzoeker is thans 52 jaar oud en verbleef gedurende zijn volledige leven in België, en dit steeds op een volstrekt legale wijze.

De duurtijd van verzoekers steeds geheel wettige en ononderbroken verblijf van ongeveer 46 jaar in België beslaat dus nagenoeg gans verzoekers leven.

Thans in de gegeven situatie (sinds 6-jarige leeftijd getogen in België, Belgische vader en moeder in België, 4 Belgische kinderen, jarenlange relatie met zijn wettig in België verblijvende echtgenote,...) verzoeker terugleiden naar zijn (in wezen louter theoretische) land van herkomst met een daaraan gekoppeld inreisverbod van 10 jaar, dreigt gelet op hetgeen hierboven uiteengezet werd, een onevenredige inperking te worden van verzoekers privé- en gezinsleven.

Verzoeker heeft immers zoals voormeld geen hechte binding meer met zijn initiële herkomstland.

Verzoeker spreekt slechts gebrekkig Berbers en nog gebrekkiger Arabisch. Zijn moedertaal is het Nederlands.

Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België.

Met dit element van levenslang verblijf van verzoeker in België werd in de bestreden beslissing niet echt rekening gehouden in de belangenafweging op basis van art. 8 EVRM, hetgeen niet enkel problematisch is in het licht van verzoekers privé- en gezinsleven, maar ook klemmt met de materiële motiveringsplicht.

8.2.3. Aangaande de gezinstoestand van verzoeker – minderjarige kinderen en echtgenote

1. Verzoeker heeft 4 Belgische kinderen, waarvan 2 minderjarig zijn : (stukken 6 t.e.m. 9)

- H. T. (°03/07/2015) (7 jaar oud - minderjarig)
- M. T. (°29/05/2010) (12 jaar oud – minderjarig)
- O. T. (°08/02/2005) (18 jaar oud – jongvolwassen)
- H. T. (°25/07/2003) (19 jaar oud – jongvolwassen)

Verzoeker is gehuwd en leefde steeds samen met zijn gezin in hun gezinswoning te 2140 Antwerpen, (...)
(stuk 9)

Verzoekers minderjarige en adolescente kinderen hebben het zoals reeds hierboven aangegeven bijzonder moeilijk met verzoekers afwezigheid en de imminente dreiging van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

- Verzoekers 7-jarige dochter H. slaapt heel moeilijk en heeft nachtmerries ingevolge de geplande verwijdering van haar vader uit België ;
- In hoofde van verzoekers 12-jarige zoon M. stellen zich sedert vaders afwezigheid steeds meer gedragsproblemen, meer bepaald woedeaanvallen, waarbij duidelijke aanwijzingen zijn dat de jongen zijn vader mist en zeer gespannen is door de precare verblijfsrechtelijke toekomst van zijn vader ;

- Verzoekers 2 jongvolwassen kinderen (van 18 en 19 jaar) hebben in de niet evidente overgangsfase in hun leven (van kind naar adolescent) eveneens nood aan hun vader.

2. Verzoeker heeft het bovendien bijzonder moeilijk met het feit dat zijn voormelde 12-jarige (minderjarige) zoon M. enkele weken geleden het bewustzijn verloor en vervolgens gedurende een tweetal weken in het ziekenhuis diende opgenomen te worden, waarna blijkbaar werd vastgesteld dat de jongen diabetes type 1 heeft die een levenslange insulinebehandeling met zich zal meebrengen. (stuk 8)

Er spelen dus in hoofde van de minderjarige zoon van verzoeker ook bijzondere medische bezorgdheden die vader enorm belasten.

Aangaande voormelde ernstige gezondheidsproblemen in hoofde van verzoekers minderjarige zoon dient vermeld te worden dat deze ingevolge de recent bij hem vastgestelde diabetes type 1 op heden in België medisch behandeld en opgevolgd wordt. (stuk 8)

Er spelen dus in hoofde van verzoekers minderjarige zoon ook bijzondere medische bezorgdheden die verzoeker enorm belasten en die een verhuis van zijn volledige gezin naar het herkomstland waarnaar verzoeker ingeval het tenuitvoer leggen van de bestreden beslissing verwijderd zou worden, aanzienlijk zouden bemoeilijken aangezien verzoekers minderjarige zoon zoals voormeld medisch behandeld en opgevolgd wordt in België.

3. Verzoekers Belgische kinderen zijn allen geboren en getogen in België, lopen er allen nog steeds school en bouwden er hun vriendenkring uit. Dat het centrum van verzoekers kinderen zich volledig in België situeert, kan dan ook niet betwist worden.

4. Noch verzoekers kinderen, noch zijn echtgenote, kunnen zich zonder meer bij verzoeker voegen ingeval het tenuitvoerleggen van huidige bestreden beslissing.

Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers contacten met zijn minderjarige kinderen en het er aldus mee opbouwen van een familieleven, dan ook op bijzonder ingrijpende wijze bemoeilijkt worden.

5. Verzoekers bejaarde moeder woont bovendien eveneens bij verzoekers gezin in, en zulks tot op heden.

Verzoeker fungeerde de facto als mantelzorger voor zijn bejaarde en zorgbehoevende (slecht te been zijnde) moeder, dewelke de afgelopen jaren, en meer bepaald over een tijdsspanne van nog geen 2 jaar, opeenvolgend geconfronteerd werd met :

- Het overlijden van haar echtgenoot (verzoekers vader) in augustus 2011 (stuk 2),
- Het overlijden van haar zoon (verzoekers broer) eveneens in augustus 2011 (in dezelfde maand dus als verzoekers vader)
- Het bijkomend het overlijden van haar broer (verzoekers oom) omzeggens een jaar later
- En tot slot de detentie met daaropvolgende imminente verwijderingsmaatregel met inreisverbod van 10 jaar die opgelegd werd aan verzoeker (haar zoon, die zoals vermeld de facto als mantelzorger voor zijn moeder fungeerde)

Het is evident dat verzoekers familie ingevolge deze zeer kort op elkaar volgende overlijdens enorme klappen leed, familiale belangen niet enkel betrekking hebben op zijn kinderen en echtgenote, maar ook op zijn inwonende bejaarde moeder.

6. Tot slot herhaalt verzoeker dat wijlen zijn vader, zijn moeder, zijn 7 zussen, zijn 3 broers, zijn ooms en tantes, en zijn neven en nichten allen de Belgische nationaliteit bezitten en woonachtig zijn in het Rijk. (stukken 4 en 5)

8.2.4. De ernst van de moeilijkheden die de partner en kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen

Dat het uit het voorgaande ook blijkt dat verzoekers kinderen ernstige moeilijkheden zouden ondervinden in het land waarnaar verzoeker dreigt te zullen worden uitgewezen.

Verzoekers kinderen zijn zoals vermeld in België geboren en getogen, lopen er tot op heden school, bouwden er hun vrienden- en kennissenkring uit, hebben er hun familie (Belgische grootmoeder,

Belgische ooms en Belgische tantes, Belgische neven en Belgische nichten), spreken hoofdzakelijk Nederlands en slechts in beperkte mate Arabisch en Berbers en zouden bijgevolg aanzienlijke moeilijkheden ondervinden wanneer zij zich in een hen in wezen volstrekt niet gekend land/continent opnieuw zouden moeten vestigen.

Verzoeker verwijst daarbij tevens naar de reeds aangehaalde recent in hoofde van zijn minderjarige zoon M. vastgestelde gezondheidsproblemen waarvoor het kind medisch opgevolgd en begeleid wordt in België. (stuk 8)

8.2.5. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Verzoekers kinderen hebben zoals vermeld de Belgische nationaliteit. (stukken 6 en 9)

Verzoeker wees er reeds op dat (wijlen) zijn vader en zijn bejaarde moeder, dewelke bij hem inwoont met oog op het bekomen van de nodige zorgen, beide de Belgische nationaliteit verkregen. (stukken 2 en 3)

Ook verzoekers 7 zussen en 3 broers bezitten allen de Belgische nationaliteit, alsmede hun kinderen. (stukken 4 en 5)

8.3. Besluit met betrekking tot het tweede middel : de bestreden beslissing perkt verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM, alsmede de hogere belangen van verzoekers minderjarige kinderen, in casu op onevenredige wijze in

Gelet op die hierboven aangehaalde elementen, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing wat betreft de erin vervatte belangenafweging enerzijds niet afdoende concreet maakt waaruit het actuele gevaar voor de openbare orde dat er in verzoekers hoofde wordt weerhouden blijkt, en gelet op het voorgaande niet afdoende aantoonbaar waarom bijgevolg de hogere belangen van verzoekers Belgische minderjarige kinderen en verzoekers in België opgebouwde privé- en gezinsleven in casu niet gunstig weerhouden kunnen worden.

DERDE MIDDEL : SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3, 1° VW. IN SAMENHANG GELEZEN MET ART. 62 § 2 VW. (FORMELE MOTIVERINGSPLICHT), DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET IN ART. 74/14 § 3, 1° VW. VERVATTE SUBSIDIARITEITSBEGINSEL (INZAKE DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED VRIJWILLIG TE VERLATEN : HET RISICO OP ONDERDUIKEN)

1. De bestreden beslissing vermeld art. 74/14 §3, 1° Vw., een risico op onderduiken, als één van de schragende redenen van het niet toestaan aan verzoeker van het niet toekennen aan verzoeker van een termijn voor vrijwillig vertrek.

De bestreden beslissing verwijst ter staving van het risico op onderduiken samengevat naar het feit dat : (stuk 1 - p. 5 - bestreden beslissing)

- *Verzoeker op privé- en familiaal vlak duurzaam verankerd is in België en*
- *Dat er op basis van art. 22 § 1, 1° op 12/05/2022 een einde werd gemaakt aan verzoekers verblijfsrecht, waarop deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd*

2. De in casu van toepassing zijnde Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16/12/2008, onder meer art. 15, leden 1 en 6 ervan, impliceren dat ingevolge het subsidiariteitsbeginsel geval per geval dient nagegaan te worden of een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel kan worden opgelegd, dan wel of er ten aanzien van de betrokkene daadwerkelijk een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat (zie bv. Cass. 27 juni 2012, AR P.12.028.F; Raadkamer Bergen 26 juni 2012, nr. 55.95.225-12, onuitg.; KI Brussel 16 maart 2012, nr. 1023 KI/FOLIO 578, onuitg.; KI Luik 13 september 2012, nr. 2012/ET/83, onuitg.; Raadkamer Gent nr. GE.55.ET.45/2017 van 3 januari 2018).

Voormelde subsidiariteitsvoorwaarde blijkt ook uit de artikelen 15.1, eerste lid van de Terugkeerrichtlijn en art. 7 derde lid van de Vreemdelingenwet die een beperking van de persoonlijke vrijheid meebrengen en derhalve van strikte uitlegging zijn. (zie ook Cass. 21 januari 2014, P.14.0005.N)

Tevens volgt uit art. 74/14 § 3, 1° Vw. (risico op onderduiken) dat de bevoegde overheid onder bepaalde voorwaarden “kan” overgaan tot het niet toekennen van een termijn tot vrijwillig vertrek. Uit het gebruik van de bewoording “kan” volgt de vrijheid van de administratieve overheid om al dan niet af te zien van

het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, hetgeen wijst op een discretionaire bevoegdheid. Bijgevolg beschikt de bestuurlijke overheid weliswaar over een ruime beoordelingsvrijheid inzake, maar dient de beslissing van de bestuurlijke overheid anderzijds wel blijkt te geven van de nodige formele en evenzeer materiële motivering inzake het afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek bij gebreke aan minder verregaande alternatieven.

3. Verzoeker haalt vooreerst aan dat de bestreden beslissing omtrent de opgave van het risico op onderduiken zoals voormeld samengevat als redenen opgeeft dat :

- Verzoeker in privé- en familiaal opzicht reeds geruime tijd duurzaam verankerd is in het Rijk
- En dat hij een ongegrond verklaard beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad voor vreemdelingebetwistingen betreffende een beslissing dd. 12/05/2022 vanwege verwerende partij

Verzoeker merkt op dat deze 2 redenen op zich niet als criterium worden opgegeven in artikel 1, §2 Vw., waarnaar de naar mening van verzoeker geschonden wetsbepaling art. 74/14 § 3 Vw. verwijst, om te kunnen besluiten tot een gevaar op onderduiken :

- Het feit dat verzoeker in privé- en familiaal opzicht duurzaam en langdurig verankerd is in het Rijk betreft geen criterium in de zin van art. 1, § 2 Vw. dat toelaat te besluiten tot een risico op onderduiken in de zin van art. 74/14 §3, 1° Vw.
- En het loutere feit dat verzoeker een rechtsmiddel aanwendde tegen de opzichts hem op 12/05/2022 gewezen bestreden beslissing, volstaat niet om automatisch te kunnen besluiten tot een risico op onderduiken. In samenhang hiermee wijst verzoeker erop dat er geen sprake kan zijn van een intentie om zich te onttrekken aan een uitwijzingsbevel om de enkele reden dat de betrokkene meermaals zijn weigering uitdrukte om het grondgebied te verlaten (EHRM, Jusic t. Zwitserland, 2 december 2010).

Aldus is niet voldaan aan de voorwaarden vervat in art. 74/14 §3, 1° Vw. juncto art. 1 § 2 Vw., in samenhang gelezen met de formele en materiële motiveringsplicht.

4. Wat het subsidiariteitsbeginsel zoals vervat in art. 15, leden 1 en 6 van Richtlijn 2008/115/EG, artikel 15.1, eerste lid van de Terugkeerrichtlijn, alsmede art. 7 derde lid van de Vreemdelingenwet betreft, volgt uit dit beginsel dat andere afdoende maar dwingende maatregelen dienen overwogen te worden als alternatief op meer verregaande verblijfsrechtelijke maatregelen.

Artikelen 74/14, §2 Vw en 110quaterdecies Verblijfsbesluit vernoemen als 'andere afdoende maar minder dwingende maatregelen':

- De meldingsplicht,
- De financiële waarborg en
- Het afgeven van identiteitsdocumenten.
- En ook het huisarrest kan weerhouden worden alternatieve afdoende maar minder verregaande maatregel

Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt niet waarom in hoofde van verzoeker in casu geen andere minder dwingende maatregelen, zoals voormelde maatregelen vervat in art. 74/14 § 2 Vw. konden toegepast worden.

5. Verzoeker wijst voor de goede orde aangaande het weerhouden risico op onderduiken op de reeds voormelde vaststelling dat hij zoals voormeld in het kader van de hem in casu hoofdzakelijk parten spelende strafzaak:

- In de herfst van 2019 inzake de feiten voorgeleid werd bij de Onderzoeksrechter te Antwerpen die verzoeker onmiddellijk besloot vrij te laten onder voorwaarden zodat de Onderzoeksrechter kennelijk oordeelde dat reeds destijds het recidivegevaar in hoofde van verzoeker beperkt was en alleszins ondervangen kon worden door een invrijheidsstelling onder voorwaarden, en dat er dus geen noodzaak bestond tot een voorhechtenis om een eventueel gevaar voor de openbare veiligheid en een gebeurlijk recidivegevaar te ondervangen ;
- Dat verzoeker vervolgens gevolg gaf aan de dagvaarding om voor de correctionele Rechtbank te verschijnen en zich inderdaad op correcte wijze voor de correctionele rechtszaak aanbood ter zitting en zich bijgevolg niet aan zijn strafzaak onttrok ; (stuk 10)

- Dat verzoeker vervolgens na verloop van een aantal maanden een gevangenisbriefje ontving om zich binnen de 5 dagen aan te melden om de hem opgelegde 15 maanden effectieve gevangenisstraf te ondergaan, waarop verzoeker vervolgens eveneens zijn verantwoordelijkheid ten volle opnam en zich binnen de vooropgestelde termijn van 5 dagen, meer bepaald op 21/12/2021, op correcte wijze aanbood bij de gevangenis te Antwerpen om er de hem opgelegde vrijheidsberovende sanctie te ondergaan ;

Dat verzoeker zich gelet op het voorgaande dus geenszins aan zijn straf heeft pogen te onttrekken, zijn desbetreffende verantwoordelijkheid opnam en in tussentijd ook geenszins recidiveerde.

In het kader van het beoordelen van het risico op onderduiking in hoofde van verzoeker dient rekening gehouden worden met alle elementen (dus evenzeer verzoekers houding in voormelde strafzaak) die zich verenigen in hoofde van verzoeker. Uit deze elementen blijkt dat verzoeker in het verleden nooit gedrag stelde dat redelijkerwijs aangeleiding gaf tot het in zijn hoofde weerhouden van een risico op onderduiken, wel in tegendeel.

Bovendien beschikt verzoeker over een vast adres (2140 Antwerpen, (...)), zijnde de gezinswoning waar ook zijn kinderen, echtgenote en zijn moeder verblijven.

Ook zou verzoeker zich zeker aan afdoende maar minder verregaande maatregelen, zoals opgesomd in art. 74/14 § 2 Vw. en 110quaterdecies Verblijfsbesluit kunnen houden :

- Verzoeker zou zich op wekelijkse basis bij de gemeente op het lokale politiekantoor kunnen aanbieden ;
- Verzoeker zou een financiële waarborg kunnen voldoen ;
- Verzoeker zou zijn identiteitsdocumenten kunnen afgeven

Verzoeker herhaalt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze afdoende maar minder verregaande maatregelen werden in overweging genomen.

6. Besluitend is verzoeker van mening dat uit de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende blijkt :

- Dat er sprake is van een risico op onderduiking in hoofde van verzoeker
- En dat andere minder dwingende maatregelen toegepast konden worden

Aldus verzoekt verzoeker Uw Raad de bestreden beslissing te vernietigen om reden dat niet voldaan is aan de voorwaarden vervat in art. 74/14 §3, 1° Vw. in samenhang gelezen met de formele en materiële motiveringsplicht, het subsidiariteitsbeginsel en art. 1 § 2 Vw.

VIERDE MIDDEL : SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3, 3° VW (INZAKE DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED VRIJWILLIG TE VERLATEN : OPENBARE ORDE)

Aangaande de redenen aangehaald in de bestreden beslissing met betrekking tot het niet toestaan van een termijn aan verzoeker om het grondgebied vrijwillig te verlaten (art. 74/14 § 3, 3°) verwijst verzoeker naar hetgeen hij in huidig verzoekschrift onder de middelen 1 en 2 uiteenzette, alsook hetgeen hij in vorig middel 3 uiteenzette (meer bepaald : afwezigheid van motivering omtrent de mogelijkheid tot het aanwenden van afdoende, maar minder verregaande maatregelen).

Verzoeker verzoekt Uw Raad hierbij uitdrukkelijk deze middelen 1, 2 en 3 mutatis mutandis als hernomen te beschouwen.

VIJFDE MIDDEL : SCHENDING VAN ART. 7, TWEEDE LID VW. (INZAKE DE REDEN TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS)

1. Aangaande de desbetreffende vermelding in de bestreden beslissing dat verzoekers paspoort sedert enkele maanden niet langer geldig is en dat hij bijgevolg ("dan ook") niet met eigen middelen wettelijk zou kunnen vertrekken, wijst verzoeker op het feit dat :

- Hij bij het Marokkaanse consulaat te Antwerpen, dan wel de Marokkaanse ambassade te Brussel een geldig paspoort zou kunnen bekomen
- Verzoeker zoals reeds uitvoerig uiteengezet bijzonder ruim familiaal omringd is in België en bijgevolg wel degelijk met zijn eigen middelen zou kunnen vertrekken uit het Rijk

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing op dit punt klemt met art. 7 tweede lid Vw. in samenhang gelezen met de materiële motiveringsplicht.

2.Aangaande de redenen betreffende het risico voor de openbare orde aangehaald in de bestreden beslissing betreffende de noodzaak tot het terugleiden van verzoeker naar de grens, verwijst verzoeker naar hetgeen hij in huidige verzoekschrift onder de middelen 1, 2 en 3 uiteenzette.

Verzoeker verzoekt Uw Raad hierbij uitdrukkelijk deze middelen 1, 2 en 3 mutatis mutandis als hernomen te beschouwen.

ZESDE MIDDEL : SCHENDING ART. 7, ALINEA 1, 1° VW., AL DAN NIET IN SAMENHANG GELEZEN MET ART. 62 § 2 VW. EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1.De bestreden beslissing steunt onder meer op art. 7, alinea 1 Vw., namelijk dat verzoeker in het Rijk zou verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Verzoeker bekwaam echter op 10/03/2023 (4 dagen voordat huidige bestreden beslissing genomen werd) een bijlage 19ter in het kader van de door hem ingediende verblijfsaanvraag in functie van zijn verwantschapsband met zijn minderjarige kind. (stuk 20)

2.Verzoeker verbleef op het tijdstip van de bestreden beslissing aldus niet onwettig op het grondgebied en was wel in het bezit van een van de in art. 2 Vw. voorziene documenten.

Immers impliceert de afgifte van een bijlage 19ter dat de betrokkene weliswaar niet toegelaten of gemachtigd is tot verblijf enerzijds, maar dat deze anderzijds in afwachting van de uitkomst van zijn verblijfsprocedure op het Belgische grondgebied mag verblijven (zie bv. naar analogie: Hof van Cassatie dd. 26/04/2017, nr. P.17.0375.F/1; Raad van State van 25/11/2014, nr. 229.317).

Verzoeker verbleef bijgevolg op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing niet onwettig in het Rijk.

3.Bovendien blijkt nergens uit de motivering in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de recent door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag, of dat de bestreden beslissing de nieuwe stukken in overweging nemen die verzoeker indiende in het kader van de verblijfsaanvraag waarvoor hij op 10/03/2023 een bijlage 19ter bekwaam. (stukken 20 en 21)

4.Verzoeker meent dat het voorgaande klemt met art. 7, alinea 1, 1° Vw., in samenhang gelezen met de materiële en formele motiveringsplicht.

ZEVENDE MIDDEL : ART. 62 § 2 VW. EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

In navolging van hetgeen in het voorgaand middel werd uitgeengezet, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing – algemeen beschouwd –nalaat blijk te geven van enige motivering betreffende de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag waarvoor hij op 10/03/2023 een bijlage 19ter overhandigd kreeg van de gemeente, noch enige motivering betreffende de nieuwe stukken die verzoeker in het kader van deze nieuwe verblijfsaanvraag indiende. (stukken 20 en 21)

SLOTOPMERKING : AANGAANDE VERZOEKERS HOUDING TEN OVERSTAAN VAN DE FEITEN WAARVOOR HIJ WERD VEROORDEELD, HET NIET INVULLEN VAN DE VRAGENLIJST IN HET KADER VAN ZIJN HOORRECHT EN VERZOEKERS TOEKOMSTPERSPECTIEVEN IN ZIJN HERKOMSTLAND

1. Verzoeker meent dat het in casu meer dan gepast en wezenlijk is te benadrukken dat hij zich nooit op haatdragende wijze heeft willen verhouden tot de Belgische samenleving.

Verzoeker was aanvankelijk enthousiast over het idee van de jihad, zoals initieel binnen een sterk gepolitiseerde context door IS werd voorgesteld en waarbij werd opgeroepen om de soennietische moslimminderheid in Syrië te beschermen tegen schendingen vanwege het regime van president Assad (sjietische meerderheid).

Verzoeker is vervolgens gradueel steeds meer beïnvloed geworden door IS-propaganda en uiteindelijk blind geweest voor de gruweldaden die begaan werden door de terreurorganisatie die IS is.

Verzoeker onderstreept sedert zijn verontrusting inzake het daaropvolgend lastens hem geopende strafrechtelijk onderzoek en de daaropvolgende periode (correctionele veroordeling en detentie) tot het voortschrijdend inzicht gekomen te zijn dat geen enkele ideologie of religieuze theorie kan primeren op de concrete hogere belangen van zijn minderjarige kinderen, zijn echtgenote, zijn zorgbehoevende moeder en ruimere familie.

Het recente verslag van de deradicaliseringsambtenaar die verzoeker in totaal ongeveer 2.430 uren (27 sessies van ongeveer 90 minuten) in totaal begeleidde en het verslag van Justitieel Welzijn spreken in dat verband boekdelen: verzoeker is ontegensprekelijk in de gunstige zin van het woord geëvolueerd en doet afstand van ideologiën en godsdienstige overtuigingen die de hogere belangen van zijn minderjarige kinderen schaden en tot zijn detentie leidden en thans tot de huidige bestreden beslissing.

2. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij in het kader van huidig geding zijn volle medewerking heeft willen verlenen om aan te tonen dat hij niet langer een actueel en ernstig risico voor de openbare orde uitmaakt.

Verzoeker erkent de hem in het kader van zijn hoorrecht voorgelegde vragenlijst niet te hebben ingevuld. Deze weigering werd echter niet ingegeven door een categorieke of moedwillige weigering om zijn medewerking inzake te verlenen, doch wel door verzoekers angst en wantrouwen naar verweerster toe. Verzoeker stond wantrouwig tegenover het ondertekenen van een document dat hem voorgelegd werd door verweerster om reden dat hij vreesde een document te zullen invullen en ondertekenen dat vervolgens zou kunnen dienen tot het hem opleggen van een verwijderingsmaatregel.

Verzoekers (ongegronde) vrees was dus de reden van het niet invullen van de hem in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht door verweerster voorgelegde vragenlijst. Het betrof in casu dus geenszins een vorm van kwaadwilligheid of moedwillige tegenwerking, doch een (onterechte) vrees in hoofde van verzoeker die maakte dat hij de vragenlijst niet invulde en ondertekende.

3. Tot benadrukt verzoeker het gebrek aan perspectieven in zijn herkomstland.

Verzoeker :

- *Is inmiddels 52 jaar ;*
- *Bezit hij geen onroerend goed of een sociaal netwerk in Marokko ;*
- *Heeft hij geen perspectief betreffende het op zijn leeftijd nog kunnen bemachtigen van een tewerkstelling die hem de mogelijkheid zal verschaffen niet enkel in zijn eigen levensonderhoud, maar ook in dat van zijn kinderen en echtgenote te voorzien;*
- *En hij is het Berbers en het Arabisch slecht in beperkte mate machtig zodat hij zich in zijn herkomstland ook in die zin moeilijk zou kunnen handhaven om er een nieuw leven op te bouwen en tewerkstelling te vinden etc.*

In die zin merkt verzoeker op dat in casu eveneens vragen rijzen in het licht van verzoekers rechten vervat in art. 3 EVRM. Verzoekers toekomstperspectieven in en zijn banden met zijn herkomstland zijn alleszins uitermate te relativiseren."

3.2.2. Het bestreden bevel steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde:

"1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene kwam als kind, samen met zijn moeder naar België in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Op 19.09.1977 werd betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart overeenkomstig de administratieve situatie van diens moeder. Op 06.08.1981 werd betrokkene ingeschreven in het bevolkingsregister. Op 07.03.2021 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis wegens feiten van deelname aan activiteiten van een terroristische groep. Krachtens artikel 22, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), werd op 12.05.2022 een einde gemaakt het verblijf van betrokkene. Betrokkene heeft op 13 juni 2022 een verzoekschrift ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12.05.2022 betreffende de beëindiging van het verblijf. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder is de betrokkene niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

Verzoeker brengt tegen voormeld motief in dat hij op 10 maart 2023, vier dagen voor de bestreden beslissing, een bijlage 19ter in functie van zijn verwantschapsband met zijn minderjarige kind verkreeg en dat hij op het tijdstip van de bestreden beslissing niet onwettig op het grondgebied verbleef en wel in het bezit was van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij op het moment van de bestreden beslissing wettig in het Rijk verbleef. Op 12 mei 2022 werd in toepassing van artikel 22, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet verzoekers verblijf beëindigd. Bovendien betwist hij niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”* Dit motief van de bestreden beslissing is op zich reeds voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Het betoog dat hij bij het Marokkaanse consulaat te Antwerpen of de Marokkaanse ambassade te Brussel een geldig paspoort zou kunnen verkrijgen, doet niets af aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker betoogt dat de nota's van de Veiligheid van de Staat en de OCAD, die in de bestreden beslissing duidelijk als één van de schragende motieven worden aangehaald, niet aan verzoeker, noch aan diens raadsman werden ter kennis gebracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het tweede middel zelf verwijst naar en citeert uit een nota van de staatsveiligheid. Bovendien heeft verzoeker voor de terechtzitting inzage gekregen in het administratief dossier en deze stukken betrokken in zijn pleidooi. De bestreden beslissing beschrijft de inhoud van de diverse OCAD-verslagen, voorhanden in het administratief dossier, correct. Er dient ook te worden gesteld dat in het arrest van de Raad met nr. 278 130 van 29 september 2022 de nota's van de Veiligheid van de Staat en de OCAD werden behandeld.

Verzoeker verwijst uitvoerig naar de verslagen van de deradicaliseringsambtenaar van 1 juni 2022 en 13 maart 2023 en de trajectbegeleiding van CAW Justitieel welzijnswerk van 14 maart 2023.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker tot tweemaal toe niet heeft willen meewerken in het kader van het hoorrecht:

“Betrokkene werd op 10.10.2022 gesproken in de gevangenis van Wortel door de terugkeerbegeleider van DVZ. Betrokkene verleende weinig medewerking. Betrokkene weigerde bovendien zijn vragenlijst in te vullen, ondanks het doel ervan werd toegelicht door de terugkeerbegeleider. Hij weigerde tevens het ontvangstbewijs te ondertekenen. Op 04/02/2022 werd de betrokkene ook persoonlijk uitgenodigd door een medewerker van de DVZ om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten. De vragenlijst werd hem voorgelegd en toegelicht, doch hij weigerde deze te ondertekenen en in te vullen. Hij wenste deze samen met zijn vrouw en advocaat in te vullen. Op 04/02/2022 ontvingen wij een schrijven van zijn zus N. T. met daarbij zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, het resultaat van zijn examen voor rijbewijs D en een overzicht van zijn familieleden in België. De betrokkene bracht zelf geen bijkomende documenten aan, noch maakte hij gebruik van de mogelijkheid om de vragenlijst in te vullen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief tot tweemaal toe na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing dateert van 14 maart 2023. De verwerende partij kon derhalve geen rekening houden met het verslag van de deradicaliseringsambtenaar van 13 maart 2023 en de trajectbegeleiding van CAW Justitieel welzijnswerk van 14 maart 2023.

Verzoeker vergeet dat hij ondanks de vraag tot horen weigerde om een grondige medewerking te verschaffen en desgevallend alle positieve elementen op te werpen.

Met betrekking tot de kritiek van verzoeker dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde volstaat de verwijzing naar het arrest nr. 278 130 van 29 september 2022 waar deze problematiek uitvoerig wordt besproken. Het besluit wordt herhaald:

“De Raad meent dat het besluit in de bestreden beslissing zeer gegronde redenen bevat ter onderbouwing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet en deze afdoende duidelijk maakt onder meer door te wijzen op het jarenlange gedrag van verzoeker, kenbaar in de OCAD-verslagen, gedetailleerd weergegeven in de bestreden beslissing, het gegeven dat verzoeker nog steeds onder dreigingsniveau 2 staat, te wijzen op de inhoud van de meest recente opgelopen correctionele veroordeling en getuige geeft van de aard van

het misdrijf en gedragingen van verzoeker en op kennelijk redelijke wijze kon afleiden dat het risico op recidive nog voorhanden is, dit rekening houdend met het actuele karakter. Het tijdsverloop van de strafrechtelijke feiten is recent te noemen in het licht van de ettelijke jaren binnen dewelke verzoeker dergelijk gedrag vertoonde. Verzoeker heeft geen elementen voor het nemen van de bestreden beslissing, die op gedragsveranderingen wijzen, bijgebracht. Hij is, dit ten overvloede, pas nadat hij wetend was dat een mogelijke beëindiging van zijn verblijf zou volgen, een de-radicaliseringscursus gaan volgen blijkens het stuk van CAW, dat verzoeker voor het eerste kenbaar maakt door toevoeging aan het verzoekschrift. Een loutere “progressie” staat niet afdoende dat verzoeker gederadicaliseerd is.”

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State stelt in arrest nr. 254.377 van 1 september 2022:

“De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van het zelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”.

Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek. Het motief dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, is slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel. Verzoeker kan artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

In verband met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat de gegevens waarop verzoeker zijn betoog baseert dezelfde zijn als in het arrest nr. 278 130 van 29 september 2022.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar zowel het eerste als het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot het eerste lid van artikel 8 van het EVRM wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld:

“Aangaande betrokkene zijn familiale banden blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 14/03/1998 met zijn eerste echtgenote L. H. (°23/10/1968) huwde te Antwerpen en op 26/10/2000 uit de echt scheidde. Op 12/08/1998 huwde betrokkene te Nador met zijn tweede echtgenote B. O. (°27/02/1982) van de Marokkaanse nationaliteit. Samen hebben zij 4 Belgische kinderen: T. H. (°25/07/2003), T. O. (°08/02/2005), T. M. (°29/05/2010) en T. H. (°03/07/2015).

Zijn zus N. maakte op 04/02/2022 een lijst van familieleden in België op met daarin zowel betrokkene zijn broers en zussen, als hun echtgeno(o)t(e) en neefjes en nichtjes. Zelf haalde betrokkene aan dat heel zijn familie in België is en iedereen de Belgische nationaliteit heeft (zussen, ouders, kinderen), alsook dat hij de kostwinner is waardoor zijn gezin hem nodig heeft.

Aangaande eventuele andere familieleden in België dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden, waaronder de meerderjarige kinderen, vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet blijkt uit het administratief dossier. Zijn zus haalde eveneens aan dat betrokkene zeer geliefd is bij zijn familie, bij jong en oud, hun steunpilaar bent en zij hem nodig hebben. De getuigenis biedt echter onvoldoende bewijskracht om de elementen van openbare orde en nationale veiligheid tegen te gaan. Het privé-karakter beperkt immers aanzienlijk de betrouwenswaardigheid die het kan worden verleend. Bovendien maakt dit privé-karakter het onmogelijk om zeker te zijn van de oprechtheid van de auteur en van de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Het gegeven dat betrokkene een familieman is wordt met deze beslissing niet betwist. Daarom zal deze getuigenis niet in aanmerking worden genomen. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van zijn echtgenote en kinderen sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen, die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in zijn land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Het gegeven dat zijn kinderen in België geboren werden of over de Belgische nationaliteit beschikken, is op zich geen reden om aan te

nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko dan wel in een derde land. Zijn kinderen zijn jong en aldus dynamisch, waardoor zij zich makkelijker zullen aanpassen.

Zijn echtgenote kwam pas in juli 2002 naar België, zij verbleef dus het grootste deel van haar leven in Marokko, waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat zij sterke banden heeft met haar land van herkomst, de cultuur haar genegen is en zij haar moedertaal nog steeds spreekt. Ook betrokkene heeft kennelijk nog goede banden met uw land van herkomst, desondanks hij op jonge leeftijd in België aankwam, aangezien dat betrokkene op 12/08/1998 huwde te Nador, met een Marokkaanse onderdane, en dat uit de stempels van zijn paspoort blijkt dat hij van 26/07/2017 tot 04/09/2017, van 16/07/2018 tot 01/09/2018 en van 17/07/2019 tot 24/08/2019 in Marokko was. Het is bijgevolg dus niet onaannemelijk om er van uit te gaan dat ook zijn kinderen noties hebben van de moedertaal van betrokkene en zijn echtgenote, alsook dat zij een zekere vertrouwdsheid hebben met bepaalde aspecten van de Marokkaanse gebruiken en cultuur. Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat zijn kinderen speciale onderwijsnoden hebben die enkel in België bestaan. Bovendien zijn er in Marokko scholen voor Belgische kinderen, zodoende kan de aanpassing voor de kinderen worden gefaciliteerd. Voorts zijn de echtgenote en kinderen niet onderhevig aan de huidige beslissing en wanneer zij beslissen in België te blijven, kunnen zijn kinderen en echtgenote België vrijelijk in- en uitreizen en dus kunnen zij betrokkene steeds bezoeken indien ze dat wensen.

Ze kunnen overigens ook steeds contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Dat de contacten met zijn kinderen en echtgenote op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van betrokkene zijn persoonlijk gedrag. Wat betreft de financiële middelen kan betrokkene steeds geld overmaken vanuit Marokko om zijn gezin te onderhouden, tevens kan zijn echtgenote een job zoeken en instaan voor de inkomsten van het gezin of kan zijn echtgenote beroep doen op het OCMW voor een leefloon als zij niet instaat zou zijn om te werken omwille van medische of psychische problemen, wat momenteel niet blijkt uit het dossier. Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokkene, zijn echtgenote en zijn kinderen om zich aan te passen aan een leven in Marokko of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk."

Met betrekking tot het tweede lid van artikel 8 van het EVRM wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld:

"Eveneens haalt het artikel 8 EVRM in het 2de lid aan dat "geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft

het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang 4761276 5 van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die hij kan doen gelden. Betrokkene werd immers in het verleden opgevolgd als een FTF categorie 5 daar hij mogelijks een poging tot vertrek naar Syrië ondernam ten einde een terroristische organisatie te vervoegen, doch heden wordt hij beschouwd als zijnde een haatpropagandist, omdat hij aan de volgende cumulatieve criteria beantwoordt: a) berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van de democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat; b) rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode; c) verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen. De dreiging die uitgaat van betrokkene wordt door OCAD actueel ingeschaald als niveau 2, matig (nota OCAD dd. 13/01/2023). De aanwezige ideologische component én de extremistische sociale context waarin betrokkene zich begeeft, worden als de meest problematische risicodomeinen in zijn profiel beschouwd. Betrokkene staat namelijk sinds jaren gekend als iemand die sympathie heeft voor en steun verleent aan een ideologie die geweld rechtvaardigt binnen en buiten België, meer bepaald voor het gedachtegoed van IS. Het feit dat zijn contacten met verschillende extremistische individuen naast offline ook online onderhoudt, zorgt ervoor dat zijn impact mogelijks groter is gezien de draagwijdte en intensiviteit van online communicatiekanalen veel groter is. Betrokkene onderhield immers frequente contacten met andere extremistische individuen in België en oefent een zeker gezag uit ten aanzien van jongere gelijkgezinden (nota VSSE dd. 29/01/2018 en e-mail

dd. 08/10/2020 en 07/12/2021). Betrokkene werd dan ook op 28/10/2021 definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 15 maanden met uitstel voor 5 jaar wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groep. Uit het vonnis blijkt dat

betrokkene een grote aanhanger was van de terroristische groep IS, maar ook bewust beelden en het extreme gedachtengoed van IS verspreidde. Hetgeen eveneens reeds bleek uit de informatie van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Zijn gezinssituatie zoals hierboven weergegeven weegt niet op tegen de ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. Bovendien koos betrokkene er zelf voor contacten te onderhouden met extremistische individuen, koos betrokkene er zelf voor een extremistische/terroristische ideologie aan te hangen en uit te dragen en ook anderen hierin te beïnvloeden met een goedkeuring van geweld, terwijl betrokkene had moeten weten dat dergelijke activiteiten en gedrag nefast zijn voor de Belgische samenleving, alsook strafbaar zijn, en bijgevolg een impact konden hebben op zijn recht op verblijf, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan. Uit de nota van OCAD dd. 13/01/2023 blijkt bovendien dat betrokkene desondanks een zeker inzicht in de feiten, een gebrek heeft aan schuldinzicht gezien hij zijn verantwoordelijkheid minimaliseert desondanks zijn definitieve veroordeling.”

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. De loutere vrees van verzoeker voor een risico op schending van artikel 3 van het EVRM volstaat niet. Verzoeker brengt geen concreet element bij waaruit een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker, die geen enkel concreet element bijbrengt aangaande “het gebrek aan perspectieven in zijn herkomstland”, toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM is geschonden.

De zeven middelen zijn niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. MILOJKOWIC